

1

เขียนปราบเซียน

การพบกันครั้งแรกของสองหนุ่มสาวแบบนัดบอดที่บุพการีของคนที่จัดให้ มีขึ้นในสวนสาธารณะกลางกรุงเทพฯ ก่อนหน้านี้ทั้งคู่ป่วยเบี่ยงเบนเรื่องสถานที่มาโดยตลอด และเมื่อไม่มีทางเลือกเพราะทั้งโดนบังคับและข่มขู่ สถานที่นี้ฝ่ายหญิงสาวจึงเป็นคนเลือกด้วยอยู่ใกล้บริษัทมากที่สุด เธอไม่ต้องการพบเขาในร้านอาหารที่จะต้องนั่งประจันหน้ากับคนที่เธอไม่ต้องการเสวนาด้วยนานนัก หรือที่บ้านของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตามที่ผู้ใหญ่เสนอ เพราะเธอมีนัดและยังไม่ต้องการกลับเข้าบ้าน

บรรยายกาศยามบ่ายอันร่มรื่นด้วยต้นไม้ใบหญ้า น้ำในบึงเป็นระลอกด้วยลมพัดพลิ้วแผ่วบางๆ แต่ไม่ได้ช่วยให้ทั้งคู่อารมณ์เบิกบานขึ้นแม้แต่น้อย

ศรัณพัฒน์ หรือเกรท หนุ่มเซเลบมาดเท่ เริ่มรู้สึกหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ เขาพนมมหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เมื่อสุทธิรักษ์ หรือที่คนใกล้ชิดติดมักจะเรียกเธอสั้นๆ ว่าริรักษ์ จนฟังเพี้ยนเป็น ‘ที่รัก’ เสียมากกว่า หญิงสาวจอมกวนมาดเซอร์หน้าสวยคนนี้ยังไม่มียี่สิบห้าที่มารับข้อเสนอกับเขาว่ายาวมาเกือบสิบนาที แถมปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย

“ไม่ต้องมาหวานล้อมอะไรอีก ฉันไม่แต่ง! ที่ฉันจำใจมาพบนายก็เพราะต้องการจะบอกนายว่า ฉันไม่ชอบผู้ชาย ฟังชัดมั๊ย”

คำยืนยันอีกครั้งพร้อมสีหน้ากวนๆ ทำให้อารมณ์ชายหนุ่มเดือดพล่านด้วยความหมั่นไส้อย่างที่พูด หนุ่มร่างสมาร์ตมองเธอด้วยสายตาเหยียดเหยียด เขายักไหล่หน่อยๆ เผยอริมฝีปากยิ้มเยื่อน ก่อนเอ่ยตอบน้ำเสียงเยาะหยัน

“หึๆ แล้วเธอนึกว่าฉันอยากจะแต่งงานกับทอมมั้งหรือ มีเมียเป็นกะเทยเสียยิ่งดีกว่าทอมอย่างเธอ แต่อย่างว่านะแหละ เซอร์ๆ อย่างเธอนะ ถ้าได้แต่งงานกับฉัน ก็ถือว่าโชคดีที่สุดๆ แล้วนะ”

ริมฝีปากอิมสวยยิ้มเข้าหากัน ก่อนจะกัดริมฝีปากตนเอง ดวงตาคมหวานระริก ด้วยเพลิงโทสะที่ลุกโชน โกรธจนคว้นแทบออกหู นี่ก็อยากจกระกเข้าไปถึงกึ่งชายหนุ่มตรงหน้าเป็นขึ้นๆ แต่ก็พยายามเก็บอาการไว้ด้วยการลอยหน้าลอยตา แสยะยิ้มได้กลับ

“เซอร์นายเกรท นายคิดว่าตัวเองหล่อสมาร์ตมาดแมนนักหรือ กลับไปดูกระจกเสียอีกทีก็ได้นะ หลงตัวเองสิไม่ว่า ถ้าฉันต้องแต่งงานกับผู้ชายหน้าตารูปร่างเหี้ยๆ อย่างนาย ฉันขอขึ้นคานดีกว่า และฉันก็ไม่สนผู้ชาย โดยเฉพาะผู้ชายปากเสีย หลงตัวเองอย่างนาย”

“เฮ้ เข้าใจผิดอะไรรีเปล่า ฉันก็ยังไม้อยากมีเมียหรือกะ หล่อๆ อย่างฉันถ้าลองอยากได้ใครสักคนมาทำเมียละก็ไม่เห็นจะยาก กระตักนิ้วที่รับรองสาวๆ แหม่มากันเป็นร้อย และการ์นต์ได้เลยว่าสาวๆ ของฉันดูดีกว่าเธอหลายร้อยเท่า” เขาเหยียดหยันกลับทันทีเช่นกัน

“ก็เชิญไปขอสาวๆ ของนายแต่งงานสิ เสนอหน้ามาอ่อนวอนฉันทำไม้มิทราบ” หญิงสาวตอกกลับด้วยสีหน้าหมั่นไส้เต็มที่ ริมฝีปากสวยเหยียดน้อยๆ เธอขีดหน้าขึ้นพร้อมยักไหล่อย่างไม่ยี่หระในคำโอ้อวดของเขา

“เธอก็รู้ดีนี่ว่าฉันถูกคุณแม่บังคับให้มาพบเธอ เอาอย่างนี้มัย เราแก๊งแต่งงานกันไปก่อนก็แล้วกัน จะได้จบๆ เสียที ฉันเบื่อเรื่องบ้าๆ นี้เต็มทนแล้ว” เขาเอ่ยตัดบทพร้อมทั้งพนมมหายใจเหนื่อยหน่าย

“นายอย่ามาพูดเกรียนๆ นะ ฉันไม่แต่ง เรื่องอะไรฉันจะต้องเอา ความสาว ความสวย ของฉัน ไปเสี่ยงกับผู้ชายหน้ามึน อย่างนาย เรื่องของ ผู้ใหญ่ก็ให้ผู้ใหญ่แต่งกันเองสิ นายไปบอกผู้ใหญ่ฝ่ายนายได้เลย ว่าฉัน ไม่แต่ง!” เธอยื่นหน้าพลางกระแทกเสียงยืนยัน

“เธอก็พูดง่ายนี่ เธอก็รู้ว่าฉันถูกบังคับ เอาอย่างนี้เรามาพูดกันดีกว่า ดิกว่า ในเมื่อเราสองคนถูกบังคับ เพราะเรื่องที่ดินมรดกเจ้าปัญหานั่น ทำให้พ่อแม่เราจัดการจับเราแต่งงานกัน เพื่อจะได้เป็นทองแผ่นเดียวกัน ไม่ต้องมาแบ่งสินปันส่วนให้ยุ่งยากวุ่นวาย เธอก็น่าจะรู้ว่า โรงแรมของ เรามีกำไรปีหนึ่งตั้งมากมาย” ชายหนุ่มเอ่ยเป็นการเป็นงานขึ้น

“แต่ฉันว่าผู้ใหญ่กำลังเล่นเกมอะไรบางอย่างเพื่อให้เราแต่งงานกัน ไร่ที่ดินนั้นก็แค่เหตุผลบังหน้า ถ้าจะแก้ปัญหาก็กายนิดเดียว แค่ว่าขาย ทอดตลาดแล้วเอาเงินมาแบ่งกันก็จบ ทำไมจะต้องจับลูกให้แต่งงานกัน ด้วยล่ะ”

“แต่ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเป็นมรดกที่ผู้ใหญ่ของเราต่างคนต่างก็ได้ รับมาจากรุ่นคุณปู่คุณย่าที่ทำสัญญากันไว้ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ว่าการลงทุน ร่วมหุ้นใดๆ บนที่ดินผืนนั้นจะต้องแบ่งกำไรกันระหว่างผู้ได้รับมรดก เพราะ ที่ดินนั้นแม้จะมีสองโฉนด แต่ต้นมีสิ่งปลูกสร้างร่วมกัน และในพินัยกรรม ที่คุณปู่ของเธอและคุณตาของฉันทำไว้ ยังระบุไว้ว่าห้ามถ่ายโอนชื่อขาย กรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสองผืนนั้นจนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดไว้ คุณพ่อเธอ ไม่ได้อธิบายให้ฟังเลยหรือ” ศรัณพัฒน์ร่ายยาวอย่างใจเย็น

“เป็นมรดกห่วยแตกที่สุด ฉันไม่สนใจอยากได้ และก็ไม่ได้ฟังที่ คุณพ่ออธิบายอะไรทั้งนั้น บอกตามตรงนะฉันรับไม่ได้” สุทธิรักษ์เอ่ย พลางส่ายหน้าไม่ยอมรับ

“นี่เธอหัดฟังอะไรซะบ้างสิ บ้องตื่นซะมัดเลย” ชายหนุ่มเอ่ยอย่าง หงุดหงิด

“พูดจ้อยากโดนชกหรือ ขออภัยว่าฉันไม่อยากได้สมบัติบ้าอะไรนั่น

และฉันก็จะรอให้มันหมดสัญญา แล้วให้ผู้ใหญ่ขายมันเพื่อเอาเงินมาแบ่งกัน ไม่ก็ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดรับซื้อไว้เองทั้งหมด ฉันตัดสินใจแล้ว ก็เลยไม่อยากรับรู้อะไรอีกโง่ละ” สุทธิรักษ์เอ่ยเสียงเซียว กำหมัดแน่นพางมองหน้าเขาอย่างเอาเรื่อง

“นี่! ฉันก็บอกพวกท่านไปแล้ว ว่าฉันไม่อยากได้ ถ้าจะมาบังคับกันอย่างนี้ก็ยกทั้งหมดให้คุณพ่อเธอไปเถอะ แต่คุณแม่ฉันก็ร้องห่มร้องไห้ไม่หยุด หาวว่าฉันไม่เห็นแก่ท่าน เพราะท่านบริหารงานมาตลอด และท่านก็รักมัน เอน่าแแต่่งๆ ไปเถอะ แล้วเราสองคนก็ค่อยหาทางออกทีหลัง เพราะอีกห้าปีก็จะหมดสัญญาในมรดกนั้นแล้ว ถึงตอนนั้นเราค่อยหย่า แล้วก็ขายเอาเงินมาแบ่งกัน ก็แค่นั้นเอง เธอว่าโง่ละ” ชายหนุ่มอธิบายเหตุผลหวานล้อม

“ฉันว่านายพูดง่ายไปนะ ถ้ามจริงๆ เถอะ นายเคยเห็นพินัยกรรมนั้นรีเปลา่ แฮ่ ไม่เข้าใจพวกผู้ใหญ่เลย ฉันทั้งยืนยัน นั่งยัน นอนยันแล้ว ว่าไม่แต่ง แต่คุณพ่อก็ทั้งอ้อนวอนทั้งบีบบังคับฉันทุกวิถีทาง จนตอนนั้นฉันอยากจะหนีไปดาวอังคารให้พ้นๆ จากเรื่องบ้าๆ นี่ซะมัด เออ ที่จริงเราสองคนควรมาร่วมมือกันต่อต้านหรือทำอะไรสักอย่างดีกว่า นายว่ามั๊ย” เธอเสนอความคิดไปคนละทิศทางจากชายหนุ่ม

“ฉันไม่เคยเห็นพินัยกรรมที่ว่าหรอก ฉันรู้แต่ว่าโรงแรมของเราสร้างอยู่บนที่ดินสองผืนของเจ้าของสองคน คุณแม่เคยเอาโฉนดส่วนของท่านให้ฉันดู รวมทั้งผังการก่อสร้าง ฉันเองก็มันตีบ ไม่เข้าใจว่าทำไมพวกผู้ใหญ่ทำกันแบบนี้”

“อืม อะอะไรจะรักกันถึงขนาดลงทุนก่อสร้างตึกใหญ่โตบนที่ดินสองผืน ไม่คิดบ้างหรือว่าจะมีปัญหาในอนาคต ฉันอยาการู้เสียจริง ว่าปู่ย่าตายายของเราคิดอะไรอยู่ หรือว่าสมัยก่อนที่ดินราคาถูก ก็เลยไม่คิดว่ามันจะกลายเป็นปัญหาในอนาคต” สุทธิรักษ์พยายามวิเคราะห์

“ช่างเถอะ คิดไปก็ปวดหัวเปล่าๆ แต่ที่แน่ๆ แม่ฉันบอกว่าถ้าฉัน

แต่งงานกับเธอ ท่านจะให้เงินจากส่วนแบ่งรายได้ของกิจการในส่วนของท่าน ยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์แก่ฉันทุกเดือน มันน่าสนใจตรงข้อเสนอนี้แหละ”

“อืมเฮะ พูดเหมือนพ่อฉันเตะเลย”

“แล้วเธอรู้มั๊ยว่าแต่ละเดือน เราจะได้เงินจากการนี้หลายล้านเชียวนะ”

“นายก็เลยเห็นแก่เงินอยากแต่งงานสินะ เซอะหน้าเงิน! วันๆ ไม่ทำมาหากินเป็นชิ้นเป็นอันได้แต่ทำเท่แข่งรถ เล่นพนันทุกแมตซ์ ทำตัวเป็นแคชานอวามีผู้หญิงหอมล่อม ก็เลยอยากได้เงินง่ายๆ สบายๆ เซอะ ถ้าฉันต้องแต่งงานกับนาย ฉันคงต้องยกขาขึ้นก่ายหน้าผากเลยมั้ง” เธอเอ่ยพลางเหยียดมูมปากน้อยๆ

“รู้ประวัติฉันดีนี่ แสดงว่าเธอเองก็สนใจฉันละสิ” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มกริมบางๆ

“แหวะ จำใส่กะโหลกหนาๆ ของนายไว้ด้วย ว่าฉันไม่ชอบผู้ชาย และที่ฉันรู้เรื่องนาย ก็เพราะมันจำเป็น ที่ฉันควรรหาข้อมูลของนายเท่านั้นแหละ” เธอได้กลับด้วยสีหน้าบึ้งตึง แก้มร้อนขึ้นเมื่อเขาส่งสายตากุ่มกริมมาให้

“ตกลงแต่งงานก็แล้วกันนะ เห็นใจฉันนิดหนึ่ง เพราะฉันกำลังขอเงินคุณแม่ไปทำรถคันใหม่ ฉันจะไปแข่งรถที่ต่างประเทศนะ ยังไง เราก็หลีกเลี่ยงไม่ได้หรอกน่า เพราะถ้าเราไม่แต่ง ส่วนแบ่งยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ที่เราสองคนจะได้ล่ะ จะถูกกันเข้าไปไว้ในบัญชี เป็นเงินกองกลาง แล้วในอนาคต เราก็จะต้องมาแบ่งมรดกกันยุ่งยากอีก หรือเธอไม่เสียดายเงินรายเดือนที่เราควรจะได้ล่ะ” เขาจำต้องเอ่ยจุดประสงค์หลักของตนเองก่อนเอ่ยถามด้วยสีหน้าที่รอคำตอบ

“ยิ่งฟังยิ่งมีน นี่นายไม่คิดถึงอนาคตอย่างมีเหตุผลบ้างหรือไง นายคิดบ้างสิ ว่าถ้าเราต้องแต่งงานกัน เราสองคนจะเสียโอกาสที่จะได้พบคนที่เรารักจริงๆ ฉันแคร์เรื่องชีวิตแต่งงานและเรื่องความรักนะ เพราะ

ครอบครัวฉันไม่ได้แฮปปี้ เพราะฉะนั้นเราไม่ควรผูกพันกันด้วยเงื่อนไข
อย่างนี้” เธออธิบายความในใจเสียงห้วน

“นี่เธอ คุณสุดที่รักขอรับ” เขายื่นหน้ามาล้อชื่อเธอด้วยสีหน้ากวนๆ
ก่อนบอกเหตุผลง่าย ๆ “กระผมไม่มีเวลาคิดมากนักหรอกนะ ยิ่งเรื่องความ
รักความผูกพันนี่ ไม่เคยอยู่ในหัวเลย ตอนนี่ฉันแค่ต้องการเงินไปใช้แข่งรถ
ที่อเมริกา ถ้าฉันไม่แต่งงานกับเธอ ฉันก็ไม่มีทางได้ไป ฉันโดนบังคับนะ
แฉ่งๆ เกอะน่า ฉันไม่ต้องต้องเธอหรอก เธอไม่ใช่สปекฉัน พอถึงเวลา
เราก็หย่ากัน แล้วก็ขายมรดกเอาเงินมาแบ่งกัน ไม่เห็นจะยากนี่”

“นายเป็นผู้ชายก็พูดได้นี่ แต่ฉันเป็นผู้หญิง ฉันต้องคิดให้รอบคอบ
ก่อน ฉันไม่อย่างได้ชื่อว่าเป็นม่าย เพียงแค่อยากได้เงินเหมือนนายหรอก
เข้าใจมั๊ย” หญิงสาวลอยหน้า พลังฆ่าเลื่องมองเขาด้วยหางตา

“จะคิดที่วันกันล่ะแม่คุณแม่ทูนหัว เธอน่าจะเข้าใจนะว่าฉันไม่มี
เวลา” เขาทำสีหน้ายุ่งยากใจ จนหญิงสาวต้องตัววัดสายตาเขม่นมอง

“มันเรื่องของนายนี่ ไม่ใช่เรื่องของฉัน ฉันจะนอนคิดนั่งคิดจนกว่า
ฉันจะพอใจ แล้วถึงจะบอก” เธอเอ่ยพร้อมทั้งยักคิ้วให้อย่างเป็นต่อ

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจเบาๆ คิดในใจว่าคงจะคุยกันไม่รู้เรื่องแล้ว
เพราะเธอไม่อย่างได้เงิน จะทำยังไงกับแม่ทอมคนนี้นี่ดีนะ เขานิ่งคิดอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อน

“งั้นเราไปหาอะไรกินกันก่อนดีกว่า ฉันหิวและอยากคุยกับเธอ
เป็นเรื่องเป็นราว คนเราพออิ่มท้องแล้ว อาจจะคิดอะไรที่ดีกว่านี้ก็ได้สิ เรา
จะได้หาทางออกด้วยกันล่ะ”

“เหอ แต่ฉันไม่หิวนี้ และฉันก็หมดเรื่องคุยแล้วด้วย” สุทธิรักษ์เอ่ย
พลาบปรายตามองเขาอย่างหมั่นไส้

เฮอะ นายศรัณพัฒน์ นึกว่าตัวเองหล่อตายละสิ หน้าเรียวมีโครง
เขี้ยวข้างแก้ม ตาคม ริมฝีปากหยักสวย สวมเสื้อผ้าแบนรัดตั้ง นึกว่าเท่
นักრიง ฉันรู้หรือกว่าตั้งแต่นายกลับมาจากอเมริกา ก็ไม่เคยทำอะไรเป็น

ไล่เป็นพาย ได้แต่อยู่ตามสนามแข่งรถ มีผู้หญิงห้อมล้อมตามเป็นพรวน ถ้าฉันยอมแต่งงานกับแคซาโนวาอย่างนาย ฉันก็บ้านะสิ...

ชายหนุ่มเพิ่งพินิจหญิงสาวตรงหน้า...ร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตผูกเนกไทเส้นเล็กไว้หลวมๆ กางเกงยีนและรองเท้าบูตหนังหุ้มข้อ แม้ใบหน้าจะคมหวาน จัดว่าสวยทีเดียว แต่เสื้อผ้าหน้าผม บวกกับท่าทางกวนๆ นั้น ทำให้เธอดูคล้ายเด็กหนุ่มมาดเซอร์มากกว่า ยิ่งเวลาเธอยืนคุยกับเขาตอนนี้ ดูท่าเซดหน้า ซุกมือไว้ในกระเป๋ากางเกง ถึงกระนั้นเธอก็ดูสวยมีเสน่ห์ เป็นสาวเทไปอีกแบบ จนเขามองเพลิน ถ้าไม่คิดว่าสายตาเธอมองมาที่เขานั้นช่างชั่วโมโหที่สุด

“นี่เธอ อย่าโอ้อวดนะ เคยเห็นคนโมโหหิวรีเปล่า” เขาเอ่ยเสียงหงุดหงิด

“ถ้านายหิวนายก็ไปหาอะไรกินเองสิ ปากไม่ได้ติดกันนี่ ฉันมีนัดกับเพื่อน ไม่มีเวลาไปนั่งกินข้าวเสวนากับนายหรอก นี่ก็ได้เวลานัดของฉันแล้วด้วย เอาจ้ ค่ะฉันจะกลับไปนอนคิด แล้วถ้าได้คำตอบจะโทร. บอกนายก็แล้วกัน” เธอตอบพร้อมยกคิ้วให้เล็กน้อยอย่างไม่ใส่ใจอะไรนัก แต่ชายหนุ่มถึงกับพินลมหายใจพรีดแทบจะเก็บกั๊กอารมณ์ไว้ไม่ได้

“นี่แม่คุณแม่ทูนหัว ฉันขอร้องละ ฉันไม่มีเวลาสำหรับการตัดสินใจนานเป็นชาติของเธอหรอกนะ การไปแข่งรถของฉันต้องเตรียมตัว เตรียมรถ เตรียมอะไรหลายอย่าง และถ้าฉันไม่แต่งงานกับเธอ ฉันก็ไม่มีทางได้ไป ฉันโดนบีบบังคับทุกทางนะ แต่งๆ เถอะนะ แต่งให้พ่อแม่สบายใจหายห่วงเรื่องมรดกเท่านั้นแหละ แล้วเราก็แยกห้องกันนอนก็ได้นี่ เพราะฉันก็คงไม่ค่อยได้นอนบ้านหรอก” เขาทอดเสียงอ่อนวิงวอน

“ฉันไม่ได้กำลังเล่นขายของกับนายนะ นายคิดจะแต่งงานเพราะเงิน เพียงเพื่อจะได้ไปแข่งรถ ซ้ำยังเป็นเหตุผลที่ทุเรศสิ้นดี คนอย่างฉันน่าจะแต่งงานกับคนที่ฉันรักเท่านั้น นี่เป็นคำตอบ และไม่ต้องมารบเร้าเอาคำตอบจากฉันอีก น่ารำคาญ...” เธอยืนหน้าบึ้งๆ เอ่ยจ้อๆ ใส่เขาอย่าง

ไม่ต้องเสียเวลาตัดสินใจอีกแล้ว พุดจบกก็สะบัดหน้าหันหลัง ออกเดินหนีทันที แต่อีกฝ่ายกลับวิ่งพรวดตามมาจับต้นแขนเธอรั้งไว้ก่อน

“นี่เธอ จะรีบไปไหน”

หญิงสาวอุณาต กำหมัดหันมาต่อยสวน แต่ชายหนุ่มเฝ้ากว่าหลบทัน พลิกตัวมารวบร่างเธอออกไ้จากทางด้านหลังแล้วคว้ากุญแจรถจากมือเธอมากำไว้แน่น

“ไปกินข้าวกัน ฉันทิว และวันนี้เธอต้องคิด และมีคำตอบให้ฉัน เพราะนี่ไม่ใช่คำตอบสุดท้าย ที่ฉันอยากได้ยิน” เขาเอ่ยที่ข้างแก้มเธออย่างผู้มีชัย หญิงสาวสะบัดกายฮึดฮัด ก่อนจะกระเท็บทำอีกฝ่ายสุดแรง

“นี่แน่ะ!”

“โอ๊ย...” ชายหนุ่มร้องลั่นจำต้องคลายวงแขนออกทันที แต่ยังมีสติรีบเก็บกุญแจรถใส่กระเป๋ากางเกง ก่อนจะยักคิ้วยิ้มกริ่มมอย่างได้ดี

“อยากได้กุญแจรถคืนก็ไปกินข้าวกัน ไม่งั้นฉันจะถอดรถเธอเป็นชิ้นส่วนส่งขายเซียงกง ไม่เชื่อก็ลองดูได้นะที่รัก”

“ไอ้คนเฮงชวย จ้างให้ฉันก็ไม่มีวันแต่งงานกับนายหรอก เอากุญแจรถคืนคืนมานะ เอามา!” หญิงสาวตวาดพลางถลึงตามุดจ้องเข้ม็งเอาเรื่อง

“ก็แล้วแต่เธอนะ ฉันทบังคับเธอได้ชะที่ไหนล่ะ ไม่แต่งก็ไม่แต่งสิ แต่ที่แน่ๆ วันนี้ฉันอยากไปกินข้าวกับเธอ ฉันทิวแล้ว และฉันก็ไม่ได้เอารถมา ฉันอุตส่าห์มามอเตอร์ไซค์วินเพราะกลัวไม่ทันนัดเซียงนะ เพราะฉะนั้นอย่าปฏิเสธเลยนะ สาวๆ สวยๆ ของฉันยังไม่เห็นเล่นตัวขนาดนี้เลย ไปกันเถอะมาดาร์ลิง” เขายักไหล่ เอ่ยด้วยรอยยิ้ม แถมยักคิ้วให้ด้วยสีหน้ากวนๆ ก่อนจะก้าวยาวๆ เดินนำเธอไปยังลานจอดรถที่มีรถจอดเรียงรายพลางกดรีโมตหาไปเรื่อย

“ไอ้บ้า! นี่นายจะทำอะไร อยากให้ฉันตะโกนเรียกให้คนช่วยหรือไง” สุทธิรักษ์รีบวิ่งตามไป กระซอกแขนเขาให้หยุดเดิน

“ก็เอาสิ ตะโกนดังๆ ด้วยล่ะ ฉันจะบอกใครต่อใคร ว่าเป็นเรื่องของ
ผิวเมีย ตกลงกันไม่ได้ แต่พอกลับบ้านขึ้นเตียงก็ดีกันเอง อืม เธอจะลอง
ดูก็ได้นะสุดที่รัก ไม่มีใครเขาอยากยุ่งเรื่องผิวเมียหรอก ตราบใดที่ผิวไม่ได้
ลงไม้ลงมือทำร้ายเมีย แค่มิปากเสียงกันเท่านั้น” เขาเอ่ยชื่อเธอให้เพี้ยน
พร้อมยิ้มกริ่มกริ่ม

“ไ้บ้! นายมันทะเล็งลามก เอาบุญแจรงฉันคืนมานะ เอามา”
เธอคว่าคอเสื้อเธอแล้วด่าเสียงดัง

“โธแม่คุณแม่ทูนหัว เรื่องบนเตียงลามกตรงไหนล่ะที่รัก เธอคิดลึก
ไปรีเปล่า ฉันหมายถึงนอนคุยกันบนเตียงต่างหาก หรือเธอคิดว่าคน
ขึ้นเตียง ต้องทำอะไรกันล่ะ หึ” เขาเอ่ยกลับหัวเราะในลำคอ

“ฉันรู้นะว่านายหมายถึงอะไร” สุทธิรักษ์ตะโกนเสียงดัง

ศรัณพัฒน์หัวเราะในลำคอ ยังคงเดินกตริโมตไปเรื่อยๆ กระทั่ง
ได้ยินเสียงตอบรับดังมาจากรถเก๋งป้ายแดงคันหรู ชายหนุ่มหันมายิ้มกริ่ม
พลางชูบุญแจรงอวด ขณะที่หญิงสาวหน้าอคว่า ได้แต่ฮึดฮัดกัดฟัน
ยกเท้าเตะอากาศอย่างหัวเสีย

“อย่าโมโหเลยนะที่รัก ขึ้นรถเถอะ ไม่ได้ชวนขึ้นเตียงนะครีบ เป็น
สาวเป็นนางอย่าคิดลึกนักสิ”

เขาเอ่ยยิ้มๆ พร้อมทั้งผายมือโค้งให้น้อยๆ และเมื่อเห็นหญิงสาว
ก้าวยาวๆ พุงเข้ามา เขาก็รีบเปิดประตูรถเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ สตาร์ท
เครื่องรถ ทำเอาเธอทั้งโกรธทั้งแค้นทั้งอับอาย จำต้องเปิดประตูข้างคนขับ
กระแทกกายเข้าไปนั่งกระพืดกระพืดอยู่ในรถ

ศรัณพัฒน์เข้าเกียรถอยหลัง แล้วตั้งล้อออกตัวกระซากจนคนนั่ง
แทบหน้าคะมำ เขาเหยียบคันเร่งมองตรงไปข้างหน้าทำราวกับไม่มีหญิง
สาวเจ้าของรถหูนั่งมาด้วย

“นี่ๆๆ ไ้คนสารเลว รถฉันไม่ใช่รถแข่งนะ” สุทธิรักษ์แค้นสุดขีด
จนต้องเข้าโถมทุบลงบนไหล่เขาไม่ยั้ง ก่อนจะร้ายยาวตวาดแหวโล่ “และ

จ้างให้ฉันก็ไม่มีวันแต่งงานกับนาย นี่คือคำตอบที่ฉันไม่ต้องคิดอีกแล้ว และฉันก็ไม่มีอะไรจะตกลง จอดรถ! และลงไปเดี๋ยวนี้ บอกให้จอดไงล่ะ!”

ศรัณพัฒน์มีสีหน้าเบื่อนยิ้ม ทำเป็นทองไม่รู้ร้อน ขับรถไปเรื่อย ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำเอาหญิงสาวกระหน่ำทุบเขาไม่ยั้งอีกครั้ง

“นี่แน่ะๆๆ เข้าถึงถนนใหญ่แล้วนะ เชิญนายลงไปเรียกแท็กซี่ได้แล้ว ฉันบอกว่าฉันมีนัด เข้าใจภาษาไทยรีเปล่า” เธอเอ่ยเมื่อเห็นเขาขับออกจากซอยมาถึงถนนสายหลัก แต่ชายหนุ่มยังคงมองตรงไปข้างหน้า ขับต่อไปด้วยท่าทางสบายอารมณ์

“นายเกรท! นายอย่ามาทำหน้ามีนนะ บอกให้จอดไงล่ะ จอดสิ นี่ๆๆ” หญิงสาวทั้งทุบทั้งร้องตวาดเสียงเชียร์ ทั้งจิกรั้งแขนเสื้อเขา ไปหน้าแดงก่ำอย่างโกรธจัด

“เธอเป็นบ้าไรเงิ เธออยากให้ฉันเบรกกับเสาไฟฟ้าไหม้ย” เขาหันมาตวาด

“นายก็จอดสิ”

“ก็ฉันบอกแล้วไง ว่าฉันอยากกินข้าวกับเธอ นั่งเฉยๆ เลยนะยายจอมกวน ไม่งั้นฉันจะเอาสปอร์ตป้ายแดงของเธอไปเฉี่ยวเสาไฟฟ้าให้ดูรับรองเธอสะอื้นแน่” เขาพูดโดยไม่หันมองหญิงสาว ที่ออกอาการโกรธหัวฟัดหัวเหวียง หายใจถี่จนออกสะท่อน กัดริมฝีปากแน่น

ครูเดียวชายหนุ่มก็ขับขึ้นมอเตอร์เวย์ ทำเอาหญิงสาวร้องไวยวายอีกครั้ง

“นี่ นายจะไปกินข้าวที่ไหน”

“ไปชายทะเล หออาหารทะเลกินไงล่ะสุดที่รัก” เขาเอ่ยก่อนหันมามองอีกัวให้

“ก็ได้ แล้วนายจะได้รู้ฤทธิฉัน แล้วก็ช่วยเรียกชื่อฉันให้ถูกๆ ด้วยหรือไม่เรียกเลยยิ่งดี”

ศรัณพัฒน์ปรายตามองเธอแล้วส่งยิ้มบางๆ หญิงสาวได้แต่ฮึดฮัด

ในเมื่อทำอะไรไม่ได้ก็จำต้องนั่งนิ่งอาฆาตแค้นเขาอยู่ในอก

ชายหนุ่มนั่งเงียบครุ่นคิด...ยายสุดที่รักไม่มีท่าทางรับข้อเสนอแน่นอน และเท่าที่รู้ เจ้าหล่อนทั้งดื้อทั้งรั้น ฤทธิเยอะอย่าบอกใคร เพราะเป็นลูกสาวคนเดียวของเจ้าสัวเจริญ ผู้มีฐานะมั่งคั่งระดับมหาเศรษฐี ทั้งๆที่เจ้าสัวท่านก็ดูใจดีน่าเคารพ แต่ทำไมยายตัวแสบนี้ถึงไม่เหมือนพ่อเลยสักนิดนะ ตรงกันข้ามเลยด้วยซ้ำ ยายนี้ทั้งใจแข็งทั้งดุดัน แล้วอย่างนี้เราจะทำยังไงดีล่ะเจ้าหล่อนถึงจะยอมแต่งงานด้วย ตระกูลเรากับยายนี้ก็ดันมีสัมพันธ์แน่นแฟ้นยาวนานมาตั้งแต่สมัยพระเจ้าเหาเลยมั้ง ถ้ายายทอมจอมกวนไม่ตกลง เงินสิบห้าล้านที่เราขอคุณแม่ไว้สำหรับไปแข่งรถคงต้องแห้วแน่ ทำยังไงดีนี่า ชายหนุ่มนั่งคิด...ได้การละ เขามิ่วปากเมื่อแผนร้ายแล่นปราดเข้ามาในสมอง

เสียงมิ่วปากนั้นทำให้เธอหันมองเขาอย่างหมั่นไส้ แค้นจนอกแทบระเบิด...เฮอะ นายเกรท ลูกชายคนเดียวของคุณหญิงนพวรรณ ผู้เป็นบุตรสาวพระยาพานทอง มีมรดกตกทอดมากมายมหาศาล คุณหญิงแม่ของนายแสนจะน่ารักเลิศหรูอยู่ในแวดวงสังคมชั้นสูง พุดจาก็อ่อนหวานจนเรายังเซียวให้คุณพ่อจิบ แต่ทำไมอย่าทำอะไรลูกชายถึงไม่ได้เรื่องไม่ได้ความหน้าตาก็พอคู่ได้ แต่นิสัยเหี้ยมสันดี คอยดูนะเดี๋ยวถึงร้านอาหารเมื่อไร แม่จะแกล้งอาละวาดคว่ำจานกับข้าวราดหัวให้อายคนเลย ดูซิว่าจะยังกล้ารับเราให้แต่งงานอีกหรือเปล่า

คุณเจริญบิดาของสุทธิรักษ์ และคุณหญิงนพวรรณมารดาของศรัณพัฒนา กำลังพุดคุยปรึกษาหารือกันด้วยสีหน้าไม่สบายใจนัก

“คุณหญิง อย่าเครียดนักสิครับ รอฟังคำตอบจากเขาสองคนก่อนดีกว่านะครับ บางทีหนุ่มสาวพบบันอาจจะคุยกันรู้เรื่องก็ได้ เพราะทั้งคู่ก็ยังไม่มีใครรักเป็นตัวเป็นตน หรือยังไม่คิดจริงจังกับใคร ประการมกันบ้าง บางทีอาจจะลงล็อกปรับตัวเข้าหากันได้ไม่ยากก็เป็นได้นี่ครับ”

คุณเจริญเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน

“ดิฉันก็ภาวนาให้เป็นแบบนี้แหละคะ บอกตรงๆ นะคะ ว่าดิฉันอยากได้แม่หนูริรักษามาปราบพ่อตัวดีของดิฉันเหลือเกิน มีเมียมาปราบจะได้เอาการเองงานกับเขาบ้าง ดิฉันเห็นยายหนูลูกสาวคุณ แก่แก่งกล้า รู้จักทำงานช่วยกิจการของคุณ ก็อยากจะได้ตัวมาช่วยบริหารงานที่โรงแรม ดิฉันจะได้วางมือลงบ้างนะคะ” คุณหญิงนพวรรณปรารถนาอย่างมีความหวัง

“เราก็ได้แต่คาดหวังนะคะคุณหญิง ผมเองก็อยากให่ยายริรักษ์แต่งงานมีสามี เพราะทุกวันนี้ผมก็ไม่รู้ว่าลูกสาวผมแกเบี่ยงเบนรีเปลา เห็นคบหาแต่เพื่อนผู้หญิง แถมพามาค้างที่บ้านบ่อยๆ ทั้งยังหัวเราะจนผมกลัวใจ ยิ่งถ้าลูกของพวกเราไปคว่าคนไม่มีหัวนอนปลายเท้ามาคอยผลาญเงินทองล่ะก็ อีกหน่อยสมบัติที่พ่อแม่เราสะสมมาก็คงไม่เหลือ”

“นั่นสิคะคุณ ทุกวันนี้ต้องง้อลูก แทบจะกราบแล้วนะคะ”

“เฮ้อ เรายาน่าจะมีลูกสักสี่ห้าคนนะคุณหญิง คนนี้ไม่เอาถ่านก็ยังมีคนอื่นมาแทนได้บ้าง และเราสองคนก็คงไม่ต้องมานั่งวางแผนกันจนปวดหัวอย่างนี้” คุณเจริญเอ่ยพลางส่ายหน้าน้อยๆ

“เอิ่ม แล้วแม่หนูริรักษ์แกจะเป็นทอมรีเปลาคะคุณเจริญ เพราะถ้าเป็นจริงๆ ละก็ แกคงจะไม่ตกลงหรอกคะ”

“ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจหรอกครับ เพราะพอผมถาม แกก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พาลไม่พูดไม่จากับผม นี่กว่าจะหว่านล้อมให้ไปพบพ่อเกรทได้ ก็แทบตายเลยละครับ อิ่ม แต่ผมเชื่อว่าลูกสาวผมไม่น่าจะเป็นทอมหรอกนะ แกเพียงแต่ขาดความอบอุ่นจากแม่ แล้วก็ต้องทำงานดูแลลูกน้องที่โรงงาน ก็เลยออกจะแข็งกระด้างไปสักหน่อยนะคะ”

คุณหญิงมีสีหน้าหนักใจขึ้นอีก

“เฮ้อ...ช่างน่าปวดหัว กับเด็กสมัยนี้ซะเหลือเกินนะคะ จะเป็นอะไรก็ไม่ชัดเจน ทำเอาคนเป็นพ่อเป็นแม่กลุ้ม จนต้องกลายเป็นว่ามานั่ง

วางแผนจับคู่ให้ลูก”

“ผมได้แต่โทษตัวเองนะครับคุณหญิง เพราะผมก็มัวแต่ทำมาหากิน ไม่มีเวลาดูแลลูกเท่าที่ควร เหมือนปลูกต้นไม้แล้วไม่ได้สนใจ ปล่อยให้มันงอกงามโดยไม่ได้ตัดแต่งให้มันเป็นรูปเป็นร่างสวยงามนะครับ” คุณเจริญเอ่ยพร้อมทั้งพ่นลมหายใจเบาๆ

“ดิฉันก็ได้แต่โทษตัวเองเหมือนกันค่ะ ที่ปล่อยให้พ่อตัวดีไว้กับคนเลี้ยง ตั้งแต่เล็ก เลยถูกตามใจจนเสียคน พอขัดใจเข้าหน่อยก็เลยจะเป็นจะตาย แต่เรื่องแต่งงานไม่มีปัญหาหรอกค่ะ พ่อคนนั้นลองออกไปแข่งรถละก็ยอมทำได้ทุกอย่าง แต่ดิฉันก็มีไม่ได้ดีไว้ปราบพ่อตัวดีให้อยู่หมัดอยู่เหมือนกันนะค่ะ ขอเพียงแต่แม่หนูรักษารักษากองเต้านั้นล่ะค่ะ”

“คราวนี้คงได้วัดกันลูกชายคุณหญิงแล้วละครับว่าจะเจรจาสำเร็จหรือเปล่า เรากำลังใช้เซียนปราบเซียน ก็ต้องวัดใจกัน ถ้าเขาเกิดตลกกันได้ ผมก็คงดีใจยิ่งกว่าได้แก้ว มีความหวังที่จะได้อุ้มหลานกับเขาเสียที”

“เฮ้อ ดิฉันไม่มั่นใจเลยค่ะ เพราะชื่อเสียงพ่อลูกชายดิฉัน มันไม่น่าปลื้มสำหรับหนูรักษารักษาเอาซะเลยนะสิคะ” คุณหญิงนพวรรณเอ่ยด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“อย่าเครียดไปเลยครับคุณหญิง ความจริงพ่อเกรทก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร เพียงแต่มุ่งมั่นทำในสิ่งที่ตัวเองชอบ คนเราพออึดตัวก็เลิกได้ครับ ใครจะแข่งรถไปจนแก่ล่ะ ผมเป็นผู้ชายผมก็พอจะดูออกนะ ถ้ามีอะไรเห็นเหความคิดเขาได้ เดี่ยวเขาก็กลับมาช่วยงานคุณหญิง เขายังอยู่ในวัยคะนองก็อย่างนี้แหละครับ เราดูเหตุการณ์ไปก่อนดีกว่า วันนี้คงรู้ละครับว่าทั้งคู่จะคุยกันรู้เรื่องหรือเปล่า”

2

เล่นเกมรัก

สุทธิรักษ์ปรายตามองหน้าชายหนุ่ม นิ่งคิดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน นายที่มหน้าแหลมคนนี้จะที่ข่าวสังคมและเพื่อนๆ ในแวดวงเซเลบเมาทว่า เขาเป็นขวัญใจสาวๆ พอๆ กับดารานักร้อง หรือนักฟุตบอลดังๆ ถึงขั้นมีแฟนคลับเปิดเพจให้บนเฟซบุ๊ก และไม่ว่านายคนนี้จะไปปรากฏตัวงานไหนก็มีแต่สาวๆ เข้ามากรี๊ด มันก็น่าอยู่หรอก หุ่นใช้ได้ หน้าตาดี แถมเป็นแชมป์แข่งรถระดับประเทศ ชาวลือว่านายคนนี้คงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า แต่ไม่เคยใครจริงจัง คงทั้งสาวเซเลบแถวหน้า ดารา จนถึงพริตตี้ โคโยตี้ ฮี นายคิดหรือว่าฉันจะแต่งงานกับคนกะล่อน ร้ายกาจอย่างนาย ฉันไม่แต่งงานจะทำไม ใครก็บังคับฉันไม่ได้ ฉันจะกลับไปบอกให้คุณพ่อฉันไปขอแม่แต่งงานซะยังดีกว่า จะได้ไม่ต้องกลัวมรดกตกหล่นไปไหน เปื่อพวกผู้ใหญ่ซะมัดเลย

“ฉันหล่อใช้มั้ยล่ะ ถึงได้มองไม่วางตาแบบนี้ แล้วไอ้ที่บอกว่าไม่ชอบผู้ชายนะอย่าพูดอีก เพราะมันขัดแย้งกับสายตาที่เผลอมองฉัน ชอบก็บอกว่าชอบเถอะน่า ตำรวจไม่จับหรอก ดีซะอีกที่ไม่ผิดธรรมชาติไปเป็นนักดนตรีชอบตีจิงตีฉาบ” เขาเอ่ยพร้อมทั้งปรายตาดาลงคลี่ยิ้มยั่ว

“ไอ้ ไอ้ ไอ้บ้า หลงตัวเองซะไม่มี ที่มองนี่ไม่ใช่เพราะนายหล่อ หรือเลิศเลอเพอร์เฟกต์อะไรเลย แต่ฉันกำลังคิดอะไรอยู่รู้มั๊ย” คำถามทำย

ประโยคทำให้ศรีธณพัฒน์ต้องหันขวับมารอคอยคำตอบ สุทธิรักษ์จึงขีดหน้าคลีอี้มแล้วไหวไหล่เล็กน้อย ก่อนจะเอ่ย

“คนอะไรหน้าเหมือนปลาจวด” สุทธิรักษ์กระแทกเสียงเอ่ย พร้อมตั้งอี้มในสีหน้าอย่างสะใจที่เห็นเขานั่งนิ่งสีหน้ามันตึง มองตรงไปข้างหน้า ไม่ตอบโต้ยั่วโมโหเธออีก ดังนั้นหญิงสาวจึงเริ่มหันไปสนใจป้ายบอกทางครู่หนึ่งจึงเอ่ยถามประชิดด้วยหน้าที่งอคว่ำ

“นี่นายจะกินอะไร ก็หาร้านเสียดีลี เลยร้านอาหารทะเลมาเป็นสิบเป็นร้อยแล้วนะ นายคงไม่ไปกินถึงมัลดีฟส์หรือมั้ง”

“สำหรับฉัน ต้องหาร้านรสเลิศ บรรยากาศหรูหราไฮโซเท่านั้น ไม่จั่งกินไม่ล่ง ทนหน่อยน่า เดี่ยวพาไปเองแหละ ทำหน้างอเป็นม้าหมากรุกไปได้ เกือบจะเป็นแก้วหน้าม้าอยู่แล้ว แฮ่ เดิมก็ไม่สวยอยู่แล้ว พอทำหน้าแบบนี้ยิ่งแย่เข้าไปอีกนะน้อง” เขาหันมาเอ่ยเย้ย พลางยกคิ้วให้ทีหนึ่ง

เท่านั้นละสุทธิรักษ์ก็โถมทุบเขาอย่างพิรุณชาติทันที

“ไต่บ่าๆๆ นายบังอาจมาวิจารณ์ฉันนั่นหรือ ปากมอม จอดรดเลยนะ จอดดี!”

“ล้อเล่นว่า เธอเชื่อมั๊ย ฉันมองผู้หญิงทุกคนสวยหมดเลยนะ ไม่มีคนไหนไม่สวยสำหรับฉันหรอก สำหรับเธอนะสุดที่รัก เรียกว่าพาไปวัดตอนสายๆ ได้เซียวละหึๆ” เขาเอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะ

“ไอ้ทุเรศ หยุคพุดเลย หยุคก่อนที่ฉันจะทนไม่ไหว และอย่ามาเรียกฉันอย่างนี้ด้วย” เธอแฉดเสียงใส่ หายใจแรงจนอกสะทอนถี่ ค้อนเขาด้วยสายตาแทบลุกเป็นไฟ โกรธจนกายบางสิ้นเต็ม

“โอเคๆ สุดที่รัก” เขารับคำแล้วอี้มกริมบางๆ มองเธอด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ ก่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเสียบสมอลทอล์กแล้วกดโทร. ออกหน้าต่างเฉย

“แฮ้ยไอ้กรู เธอนะ เดี่ยวไปหานะเว้ย” เขาเอ่ยแล้วรอปลายสายตอบกลับ แล้วจึงเอ่ยต่อ

“อืม เรื่องนั้นแหละ เตี้ยวฏไปหา เอาจี้ มึงสั่งอาหารไว้รออยู่ด้วย ภูทิววะ แค่นี้ะไว้อยู่เฉยๆกัน”

หญิงสาวหันมาจ้องเขาเขม็งก่อนเอ่ยสั้นๆ

“นี่ นายถือวิสาสะอะไร พาฉันไปหาคนอื่น นีร์ถฉันนะ และฉันก็บอกแล้วว่า ฉันไม่ได้มีเวลามาเที่ยวเล่นกับนาย นายมันนิสัยแย่มาก ห่วยแตก ไร้มารยาท คอยดูนะ ฉันจะกลับไปฟ้องคุณพ่อ ให้บอกคุณแม่นาย ที่ทำกับฉันอย่างนี้”

“อ๊ะๆ ทำเป็นเด็กเจ็ดขวบไปได้ โตจจะมีสามีได้แล้วจะฟ้องพ่ออีก ไหนๆ ก็มาแฉนี่แล้ว ไปหาเพื่อนฉันแป็บหนึ่ง เพื่อนคนนี้เป็นเนวิเกเตอร์ ของฉัน ฉันมีเรื่องปรึกษาเขานะ อย่าโวยวายสิน้องสาว ทำแบบนี้ไม่น่ารัก นะจ๊ะ” เขาเอ่ยด้วยเสียงกั้วหัวเราะ

หญิงสาวได้แต่ฮึดฮัดขัดใจ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากกระแทกเสียงใส่

“ไอ้คนบ้าระห่ำ อย่ามาเรียกฉันว่าน้องสาวนะ ฉันไม่มีวันนับญาติ กับคนอย่างนาย”

“นี่ที่รัก ทำหน้าแบบนี้บ่อยๆ เตี้ยวก็แก่เกินวัย ต้องไปหาทางยก กระชับหน้าตั้งแต่ยังสาว แล้วจะหาว่าหล่อไม่เตือนไม่ได้นะ” เขาเอ่ยยั่ว ทั้งที่มองตรงไปข้างหน้า สีหน้ากลั่นยิ้มไว้เต็มที

หญิงสาวโกรธจนต้องหันขวับมาทูปไหล่เขาอีกทีพลางก่นด่า

“หุบปากได้แล้วนะ ถ้านายวิจารณ์ฉันอีกจะให้เห็นดีกัน”

“โอ๊ยๆ ที่รัก ฉันก็แค่กลัวว่าเพื่อนฉันมันจะนึกว่าฉันพาป้ามาด้วย เท่านั้นแหละ ทำหน้าสวยๆ สักนิดสิ จะถึงแล้วนะ” ชายหนุ่มเอ่ยแล้วกลั่นยิ้มไว้

หญิงสาวฮึดฮัดสะบัดกาย จ้องหน้าชายหนุ่มด้วยสีหน้าเคียดแค้น กำหมัดแน่นพร้อมรัวกำปั้นใส่เต็มที ทำให้อีกฝ่ายต้องเอ่ยขัดขึ้นก่อน

“ผู้โดยสารโปรดทราบ อย่างบ้างอาจทำร้ายคนที่กำลังขับรถให้ท่าน

นั่งเป็นอันขาด เพราะเขาอาจจะตกใจพารถสปอร์ตคันงามของท่าน ไป
เสียบกับต้นไม้ข้างทางได้ทุกเมื่อ แล้วท่านจะเสียใจน้ำตาเซ็ดหัวเขา” เขา
เอ่ยเสียงเรียบๆ มองตรงไปข้างหน้า เท้าเหยียบคันเร่งมิดจนรถพุ่งทะยาน
เร็วขึ้น

หญิงสาวสะบัดหน้าพริ้ว วางกำปั้นที่เตรียมจะทำร้ายเขากระแทก
กับตักตัวเอง สะกดอารมณ์พลุ่งพล่านไว้ในอก ทั้งที่อยากจะชกเบรีย้งไป
ที่โบหน้ากวนๆ นั้นสักหมัด ตั้งสติเตือนตนเองว่าเราต้องอย่าโกรธ โกรธ
คือโง่ โมโหคือบ้า ค่อยเอาคืนที่หลังก็ยังไม่สายหรอกน่า คอยดูนะ กลับ
ถึงบ้านเมื่อไร นายจะได้เห็นฤทธิ์ฉัน!

ชายหนุ่มปรายตามองหญิงสาวที่ตอนนี้นั่งเยียบแม้ริมฝีปากแน่น
ไม่กล้าแสดงฤทธิ์ ก็ได้แต่ยิ้มกริ่มในใจ หึๆ ยายธรรักษ์โกรธจนหน้าเขียว
คิดจะออกแม่ไม้มวยไทยกับเรา คอยดูฉันจะปราบพยศเธอให้อยู่หมัดเอง...
เขาเหยียบคันเร่งมิดอีก ตอนนี่รถแล่นออกนอกเมืองพัทยาแล้ว ไม่นานรถ
ก็ชะลอความเร็วลง เขาบังคับพวงมาลัยเลี้ยวเข้าถนนเลียบชายหาดตรง
ไปยังบ้านพักตากอากาศของมารดา

“ทำไมบ้านเพื่อนนายเข้ามาลึกขนาดนี้ล่ะ เยียบเยียบไม่เห็นมีบ้าน
คนเลย” หญิงสาวขมวดคิ้วเอ่ยถาม พลังกวาดสายตามองไปรอบๆ

“ก็เป็นหาดส่วนตัวนี่ ไม่ลึกหรอกน่า แคกิโลเดียวเอง อีกนิดก็ถึง
แล้ว โน่นไงเห็นรั้วขาวๆ มั้ย นั่นแหละ”

หญิงสาวมองตามมือเขา พร้อมทั้งพ่นลมหายใจอย่างขัดอกขัดใจ
เสียงคลื่นแผ่วๆ ดังแว่ว สองข้างทางเป็นป่าละเมาะระกรักริม บดบังทะเล
สีฟ้าไว้ กระทั่งเมื่อพ้นป่าละเมาะมา ทะเลสวยก็ปรากฏให้เห็นเต็มตา
หาดทรายขาวตลอดแนวนำเดินเล่น แต่กลับดูวังเวงร้างไร้ผู้คน

“ทำไมไม่เห็นมีคนเลยล่ะ อย่างกับหาดร้างเนอะ” เธอหันมาถาม
ด้วยสีหน้าแปลกใจ

“อ้าว! ก็บอกแล้วไงว่าเป็นหาดส่วนตัว ธรรักษ์ ฉันได้ยินกิตติศัพท์

เธอ ว่าเก่งกล้านัก แค่นี้ทำปอดกระเสาะไปได้ กลัวฉันเหรอ หึๆ”

“นายหน้าปลาจวด นายมีอะไรที่ฉันต้องกลัว ก็แค่ที่ใครที่มัน ถึงที่ฉันบ้าง นายก็จะรู้ว่านรกมีจริง” หญิงสาวยื่นหน้าบึ้งๆ มาเอ่ยอาฆาต

“คร่ำบ กลัวแล้วคร่ำบ แต่ฉันยังไม่อยากเห็นนรกนะ อยากเห็นสวรรค์มากกว่า” เขาเอ่ยด้วยสีหน้าเปื้อนยิ้ม

“นายหมายความว่ายังไง” หญิงสาวหันมาถามด้วยสีหน้าตื่นๆ เล็กน้อย ศรัณพัฒน์ก็นวดำตนเอง รีบเสวยทิพย์โทรมัทธมาโทร. ออก

“เฮ้ย ฉันจะถึงบ้านแกแล้วนะเว้ย” เขาเอ่ยแล้วนิ่งฟัง

“อ้อ เหรอ ไม่เป็นไร ฉันมีกุญแจ รีบกลับละฉันหิวจนกินคนข้างๆ ได้แล้วนะเว้ย”

เอ่ยจบเขาก็จอดตรงรั้วบ้านพอดี ชายหนุ่มลงไปไขกุญแจเปิดประตูรั้วแล้วขับรถเข้าไปจอด จากนั้นจึงก้าวยวๆ กลับมาปิดประตูรั้วคล้องโซ่และใส่กุญแจไว้ตามเดิม กิริยานั้นทำให้สุทธิรักษ์ซึ่งลงมายืนข้างรถเบิ่งตาค้างก่อนจะตะโกนถาม

“นี่เดี่ยวเพื่อนนายมาไม่ใช่เหรอ คล้องกุญแจไว้อย่างนั้น แล้วเพื่อนนายจะเข้าบ้านได้ยังไงล่ะ” เธอเอ่ยท้วง เมื่อเห็นเขาเงิบเธอจึงกวาดตามองไปรอบๆ บ้านพัก ทุกอย่างเงียบสงัด บ้านพักที่เขาบอกว่าเป็นบ้านเพื่อน เงียบเชียบราวกับปิดมานาน เธอรีบหันขวับมาหาเขา ยังไม่ทันเอ่ยถามอะไร ชายหนุ่มก็ก้าวพรวดเดียวจู่โจมรวบกายเธอแบกขึ้นพาดบ่า

“เราจะขึ้นไปคุยกันบนบ้าน”

“กรี๊ดดด! นายคิดจะทำอะไร นี่ๆๆๆ” เธอแผดเสียง ดิ้นรนรำก้าบบันทวบแผ่นหลังเขาไม่ยั้ง “นายหลอกฉันใช่ไหม ปล่อย ปล่อยฉันนะ ใ้หน้าปลาจวด ใ้บ้าๆๆ”

แต่ร่างหนาหาได้สะเทือนกับกำปั้นน้อยๆ นั้นไม่ ชายหนุ่มแบกร่างบางที่ทั้งโถมทวบและดิ้นรนขัดขึ้นเต็มที่ ขึ้นบันไดไขกุญแจบ้านพาเธอเข้าไปเอียงกายใช้ไหล่ตนเองกระแทกประตูปิด ก่อนจะก้าวอาดๆ โยนเธอลงบน

โซฟา

พอแผ่นหลังหญิงสาวแตะโซฟาเท่านั้น เธอก็ลุกพรวดขึ้นทันที ทำให้เขาซึ่งรู้ทางอยู่แล้ว รีบรวบกายบางกอดตวัดร่างเธอไว้จากทางด้านหลัง และรัดไว้แน่น เธอยิ่งตื่นรนสะบัดขี้นเขาก็ยิ่งรัด

“นายทำบ้าแบบนี้ทำไม บอกฉันมานะ”

“ก็เราจะเป็นัวเมียกัน แล้วจะได้แต่งงานกันไงล่ะ เข้าใจรึยังแม่จอมคือ หึ” เขาเอ่ยเสียงกักหัวเราะข้างหูเธอ

“นายมันเลว เลวอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ฉันตายเสียดีกว่าที่จะแต่งงานกับนาย อย่างมาใช้วิธีสกปรกแบบนี้กับฉันนะ”

“นี่ ฉันขอเธอแต่งงานดีๆ นะสุทธิรักษ์ แต่เธอไม่ตกลงเองนี่”

“อ้อ ก็เลยใช้วิธีกักขังหนองเหนียวให้มึน ฉันเอานายเข้าคุกแน่” เธอเอ่ยอาฆาตเสียงเกรี้ยวกราด พร้อมทั้งตื่นรนไม่หยุด

“แล้วก็ข่มขืนกระทำให้ข้าเราอีกข้อหาหนึ่งด้วยนะน้องสาว แจ้งข้อหาให้หมดสิ” เขาเอ่ยยั่วอีกจนเธอแผดเสียงขึ้นอย่างโกรธจัด

“กรี๊ด! ไอ้คนเฮงชวย ไอ้จิตทรมาน ไอ้บ้าเหี้ยกาม ไอ้คนฉวยโอกาส กะล่อนปลิ้นปล้อน หลอกหลวง ชั่วช้า เลวอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ปล่อยฉันนะ” หญิงสาวร่ำรำด่าไม่ยั้ง

เขาจับร่างบางให้หันมาเผชิญหน้า แล้วยกมือจับปลายคางเธอไว้ก่อนจะประทับริมฝีปากบดขยี้ แต่ไม่กล้ารูกล้ำมากไปกว่านี้ ร่างหญิงสาวสงบลงด้วยจูบแรกในชีวิต ใจเต้นระทึก แก้มร้อนวบ เกือบเพลอไหลไปกับรสจูบละมุนของเขา ทำเอาศรัทธาพัฒนาลีมตัวไปชั่วขณะกับรสสัมผัสที่ตนเองเป็นคนก่อ เกิดความวาบหวามขึ้นในอก

แต่แล้วหญิงสาวก็ได้สติ ยกมือสองข้างผลักอกเขาออกอย่างแรงวิ่งปราดไปทางประตูบ้าน แต่ก็ยังซ้ากว่าชายหนุ่มที่วิ่งพรวดมาเยือนขวางประตูไว้ เธอจึงวิ่งกำปั้นกับแผ่นอกเขา แต่ร่างหนาหุ่นยุโรปกลับไม่สะเทือนแม้แต่น้อย

“ฉันจะกลับบ้าน ปล่อยฉันนะ นี่แน่ะ!” เธอเอ่ยพร้อมทั้งกำหมัด
ต่อย ชายหนุ่มหลบวูบแต่ก็ยังเงี้ยวโดนปลายคาง

มือแข็งแรงแกรงกับคีมจึงรวบจับข้อมือบางไว้แน่น แต่หญิงสาวหา
พริ้มไม่ กระทุ้งเข้าขึ้นกระแทกร่างหนาเฉียดจุดยุทธศาสตร์เพียงนิดเดียว
“อุ๊ป โอ๊ย”

ชายหนุ่มร้องเสียงหลงด้วยทั้งจุกทั้งเจ็บ ทั้งใจหาย เสียววากับ
กล่อดวงใจ เขารีบรวบกายเธอหมุน จับเธอแนบไว้กับบานประตู ตรึง
ข้อมือทั้งสองข้างไว้ และแนบกายท่อนล่างกดไว้บนกายบางเพื่อเซฟตนเอง
จากเข้าของหญิงสาว

“ฤทธิ์เยอะจริง ๆ นะเธอเนะ อยากรู้ให้ฉันปราบพยศรีง” เขายืนหน้า
ไปเอ่ยถาม จนปลายจมูกชนปลายจมูกโด่งรันของเธอ จ้องมองตาเธอด้วย
สายตากรุ่มกริม เหยียดยิ้มที่มุมปากอย่างผู้มีชัย

“ก็ปล่อยฉันสิ ฉันจะกลับบ้าน” เธอเอ่ยพร้อมทั้งเมินหน้าหนี

“ตกลงเราจะแต่งงานกันไหม”

สุทริภักษีไม่ตอบแต่หันมาจ้องหน้าเขานิ่งๆ ก่อนจะเอ่ยเจรจา

“นายพาดันมาที่นั่นทำไม”

“ฉันอยากแต่งงานกับเธอ เราจะแต่งงานกัน ฉันไม่แต่ต้องเธอก็ได้
แต่เราไม่ควรเสียโอกาส ทั้งเงิน 25 เปอร์เซนต์รายเดือน และอีกหลายอย่าง
ที่จะตามมา เธอรู้มั้ยว่าทรัพย์สินตรงนั้นมูลค่าพันล้านเชียวนะ”

“นายหิวเงินมากนักรหรอ ถ้าไม่ได้ไปแข่งรถจะตายรีง”

“นี่ อย่าเล่นตัวนักได้มั๊ย ฉันไม่เคยขอใครแต่งงานเลยนะ เธอ
น่าจะภูมิใจที่คนอย่างฉันอยากแต่งงานกับเธอนะ”

“หึๆ คนอย่างนายวิเศษวิโสตรงไหนหรอ ฉันจะบอกให้นะ ว่า
ในสายตาค้น นายไม่ใช่ผู้ชายที่ฉันอยากจะแลเลยด้วยซ้ำ คิดผิดคิดใหม่
ซะนะ นายหน้าปลาจวด” เธอยื่นหน้าเอ่ยพร้อมทั้งค้อนขยับอย่างหมั่นไส้
“งั้นคืนนี้เราจะอยู่ที่นี่ด้วยกันทั้งคืน หรือไม่ก็ต่ออีกสักสามคืน ฉัน

ก็ไหนนะ เราจะไม่กินไม่นอน เล่นเกมรักกันทั้งวัน แล้วฉันก็จะปล่อยเธอ
ออกไปแจ้งความว่าฉันนายศรัณพัฒน์ ได้ข่มขืนนางสาวสุทธิรักษ์ ลูกสาว
เจ้าสัวเจริญ เจ้าของธุรกิจอาหารสำเร็จรูปส่งออกครบวงจร และยังเป็น
ลูกสาวหุ้นส่วนใหญ่โรงแรมดัง รับรองได้เป็นทอล์กออฟเดอะทาวน์แน่ๆ
หึๆ” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มกริ่มจากสีหน้าเจ้าเล่ห์

“นายมันชั่วซ้ำจริงๆ” เธอเอ่ยแล้วดิ้นรนขึ้นอีก

ชายหนุ่มดันกลอนเหนือประตูบานสูง แล้วคว้าข้อมือเธอลากมาที่
โซฟา

“เฮ้ นิ่งสงบสติอารมณ์เสียก่อน หิวมั๊ย เดี่ยวฉันจะสั่งให้คนของ
ฉันเอาข้าวปลาอาหารมาส่ง ไม่ให้ออดหรอก่อนน่าน้องสาว” เขาเอ่ยยิ้มเยื่อน
พลางเซยคางเธอให้สบตาเขา

สุทธิรักษ์มองหน้าเขานิ่งๆ ก่อนจะสะบัดหน้าหนี แต่เขายังจับปลาย
คางเธอไว้แน่น ตาโตคมสวยจ้องหน้าเขานิ่งไม่หลบอีก

“สุทธิรักษ์ ความจริงเธอสวยไม่เบาเลยนะ แต่พยศไปหน่อย ผู้หญิง
น่าจะควรจะอ่อนหวานไม่ใช่เหรอ ที่จริงฉันชอบผู้หญิงหวานๆ แต่กวนๆ แรงๆ
อย่างเธอก็เริ่ใจดีเหมือนกัน” เขาเอ่ยขณะเพ่งพินิจใบหน้าเธอ

เธอบีบมือเขาออกก่อนเอ่ย

“อย่ามาตบหัวแล้วลูบหลัง นายจะเอาอย่างไรกับออกมา”

“เราก็จะค้างคืนกันที่นั่นล่ะ”

เอ่ยจบชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยืนคว้าโทรศัพท์โทร. สั่งอาหารทันที

“นายเหมือน ให้แม่แจ่มทำอาหารเย็นมาส่งฉันด้วยนะ ฉันมาค้าง
อยู่เรือนขวานี่ เป็นอาหารสำหรับสองคน อืมเอาพวกอาหารบำรุงกำลัง
เซเว่นอัพ ไข่ไก่ กระทิงแดง ถ้ามียาโต๊ปอะไรเจ๋งๆ ก็เอามาให้ด้วยละกัน”
เขาเอ่ยพลางปรายตามองใบหน้าจืดเจื่อนของหญิงสาวอย่างนึกขำในใจ

ในระหว่างที่เขาพูดโทรศัพท์ เธอเริ่มกวาดสายตามองไปรอบๆ
เรือนพักที่มีห้องนอนถึงสามห้อง บ้านทั้งหลังทางสี่ขาวสะอาดตา รวมทั้ง

เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้น พื้นเรือนขัดมันวาว ทุกอย่างสะอาดสะอ้านราวกับได้รับการดูแลเป็นอย่างดี หน้าต่างสูงสองด้านเป็นกระจก ไรยไว้ด้วยม่านสีสวย ห้องเล็กอีกห้องเป็นครัวที่มีเครื่องครัว เครื่องใช้ไฟฟ้าพร้อมสรรพ

ร่างสูงสมาร์ตก้าวเข้าไปในห้องนอนห้องหนึ่ง ก่อนจะเดินออกมาบอกเธอ

“คืนนี้เราจะนอนห้องนี้กัน ในห้องนี้มีผ้าขนหนู มีเสื้อคลุมอาบน้ำ ทุกอย่างพร้อมสำหรับเรา แฮ่! แค่คิดก็มีความสุขซะมัด ความจริงฉันยังไม่เคยพาผู้หญิงมาค้างที่นี่เลยนะ เธอเป็นคนแรก เอ็ม แต่ก็โอเคนะริรักษ์ คืนนี้ที่นี่จะเป็นสวรรค์สำหรับเรา”

สุทธิรักษ์ก้มหน้าลาลายลงคอดังเอือก เข้มมองหน้าเขานิ่งๆ บอกกับตนเองในใจ ริรักษ์เราต้องตั้งสติให้ดีสิ ก็แค่รับคำขอแต่งงานกับเขาก็หมดเรื่อง และพอเขาพากลับออกไป เราก็กลับคำ แค่นั้นเองไม่เห็นจะยาก

“ฉันแต่งงานกับนายก็ได้” เธอยื่นหน้าไปเอ่ยห้วนๆ

เขายืนมองเธอนิ่งๆ จิกยิ้มยั้งพังก่อนเอ่ยถาม

“แน่ใจนะ”

“แน่ใจ ฉันปลื้มจนตัวลอย ที่มีคนสูงส่งดีเลิศประเสริฐศรีระดับนายมาขอแต่งงาน จะไม่รีบรับได้ไงล่ะ” เธอยื่นหน้าไปเอ่ยประชดพร้อมทั้งเหยียดมูมปาก ไหวไหล่เล็กน้อย

“ก็ดี ฉันจะได้รีบโทร. บอกคุณแม่ และให้ท่านบอกคุณพ่อของเธอแล้วเตรียมงานทันที เรายะแต่งงานแบบสายฟ้าแลบ เอ็ม พรุ่งนี้เลยก็ได้สินะ ในเมื่อผู้ใหญ่อยากให้เราแต่ง เราก็จะทำแบบเรียบง่าย แค่ยกขันหมากไปขอ สวมแหวน แล้วก็ส่งตัวเข้าหอ แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้วโรงเรียนจีน” คำพูดของเขาทำเอาเธอชกสีหน้าเหว่ๆ กัดริมฝีปากนั่งคิดก่อนเอ่ย

“ไม่! จะบ้าเหวอไป อะไรมันจะด่วนขนาดนั้นล่ะ ฉันเป็นคนมีญาติโกโหติกาณะ ฉันจะกลับไปบอกคุณพ่อฉันเอง” เธอเอ่ยแล้วรีบลุกขึ้นยืน และเหมือนชายหนุ่มจะรู้เท่าทันความคิดของเธอ รีบเบี่ยงกายมายืนขวางหน้า

เธอไว้

“ใครบอกละที่รัก ฉันจะต้องโทร. บอกคุณแม่ฉัน ให้ท่านรู้ว่าเราโอเคกันแล้ว เพราะฉันเป็นฝ่ายชาย จากนั้นก็จะให้คุณแม่ฉันเรียนคุณพ่อของเธอ แล้วก็เตรียมสินสอดทองหมั้น เราหมั้นเข้าแต่งเย็นก็ได้ นี่ญาติโยมบอกทีหลังก็ได้না” เขาพูดหน้าตาเฉย

“เฮ้ย! พูดจาเห็นแก่ได้นี่หว่า”

“น่าหยวนๆ ก็แล้วกัน เวลาีค่าสำหรับฉันนะที่รัก นี่โทร. เลยดีมีัยคุณแม่ฉันจะได้โทร. ไปบอกคุณพ่อเธอเลยไงล่ะ” เขาเอ่ยแล้วยกโทรศัพท์ขึ้น ทำให้เธอรีบร้องห้ามเสียงหลง

“เฮ้ยๆ บ้าเหวอเปล่า ทำไมจะต้องรีบขนาดนั้นด้วยล่ะ อย่าเพิ่งโทร. นะ”

“โอเค ถ้าเธอยังโยกโย้ เราก็ยังมีเวลานอนคิดด้วยกันอีกทั้งคืน คิดไปเรื่อยๆ จนกว่าจะคิดออกก็ได้นะ ดีเหมือนกัน ฉันไม่เคยนอนฟังเสียงคลื่นกับสาวๆ เลยสักครั้ง เฮ้อ ราตรีนี้คงชื่นมื่นดีซะมัดเลยแฮะ”

สุทธริกษ์ภริกรจนพิวส์ชาติ วิ่งปราดเข้าหาเขา และโถมเข้าต่อย เตะลำตัวเขาทีหนึ่ง ป่าบ! ส่วนหมัดวี๊ดผ่านใบหน้าที่รีบกำลง

“นี่ๆๆ นายกำลังบีบคั้นขมขู่ฉันทุกอย่าง ฉันทนไม่ไหวแล้วนะเว้ย”

ชายหนุ่มได้ที่รวบกายบางของนักมวยสาวแบกขึ้นป่าแล้วฟาดกันสาวเจ้าดังป่าบ

“บังอาจเตะว่าที่สามี เก่งนักไชมี๊ย นี่แนะ”

“เฮ้ย ปล่อยนะเว้ย บอกให้ปล่อยไงล่ะ เจ็บนะเจ็บ”

หญิงสาวทั้งตื่นทั้งร้อง พลังขวัญกำปั่นทุบหลังเขาไปด้วย ชายหนุ่มแบกร่างที่กำลังออกฤทธิ์เดินเข้าไปในห้องนอน โยนเธอลงบนเตียง แล้วโถมทาบร่างเธอไว้

“ไ้บ้้าๆๆ ปล่อยฉันนะ นายเห็นเหวอไง”

เขาเพียงแต่หัวเราะ กดร่างเธอไว้แน่นไม่让她ทำร้ายเขาได้ เอ่ยเบาๆ

ด้วยสีหน้ายิ้มยั่ว

“ถ้าเธอไม่เดิน ฉันก็ไม่เห็น ฉันชาติติสมณะที่รัก ยิ่งเห็นผู้หญิงชัดขึ้น
ท่าทอ แล้วยิ่งมีอารมณ์นะ ความจริงวันนี้ฉันไม่ได้เอากุญแจมือมา แต่จะ
ใช้ผ้าผูกข้อมือเธอไว้กับหัวเตียงก็ได้ รับรองเธอจะกลายเป็นชาติติสม์ไปกับ
ฉันด้วยเลยละ ลองดูมัย ยิ่งเดินฉันก็ยิ่งชอบนะที่รัก”

สิ้นคำหญิงสาวก็หยุดเดินในทันทีทันใด

“ไม่เดินแล้ว ปล่อยสิ”

“ยอมแพ้หรือยัง” เขาเอ่ยถามด้วยรอยยิ้มเย้ย

“ยอมก็ได้”

“ยอมก็นอนซะ ดื่นจนเหนื่อยแถมแดงแล้วนี่” ปากเอ่ยแต่กายยัง
คร่อมร่างบางไว้แน่น เพื่อเซฟตนเองจากเข้าของหญิงสาว

“ก็อย่าทบสิ หายใจไม่ออกนะ” เธอบอกพร้อมทั้งดิ้นรน ฮึดฮัด
ชัดขึ้น

“ก็อย่าพยศอีก ไม่งั้นฉันปราบเธอแน่” เสียงขู่หนักแน่นจริงจัง

“ก็ได้ ไม่เดินก็ได้ ลงไปซะทีสิ ตัวหนักซะมัด” เธอเอ่ยเสียงขุ่นก่อน
หยุดดิ้นรน

“ผิวเมียเขาไม่เกียงน้ำหนักกันหรอกน่าที่รัก หึ” ชายหนุ่มเอ่ยด้วย
ยั่วด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“พูดจาลามกสกปรก”

“เ้า พูดเรื่องจริงนะ เธอไม่เคยเห็นหรือ ผู้ชายอ้วนหนักเป็นร้อย
มีเมียตัวนิดเดียว บางคนเมียสูงกว่าผิว แต่มันเป็นอะไรที่เมื่อถึงเวลา ก็
เข้ากันได้ดิ้นะหึ” เขาเอ่ยพลางหัวเราะขำๆ คำพูดของตนเอง

“ถ้านายยังไม่หยุดพูดเรื่องแบบนี้ ฉันจะชกให้ปากแตก ลองดูก็ได้”
เธอขู่เสียงเซียว แถมแดงจัด

“โอเคๆ ไม่พูดก็ได้”

เขาคลายวงแขนออก แต่ยังคงกอดไว้หลวมๆ มือเธอยันอกเขาไว้

โบหน้าเธอกับเขาอยู่ไม่ห่างกันนัก แววดาซันๆ ทำให้เธอแก้มร้อนผ่าว ริม
เมินสายตาหนี

“หลับซะสิเด็กดี” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงอ่อน มือหนาเก็บผมที่
ระโบหน้าออกให้เธอเบาๆ รอยยิ้มเยื่อนอ่อนโยน แต่ประกายตาระริกซันๆ
ทำให้เธอสะดุ้งเสียวไส้

“ฉันไม่ง่วงนี่”

“แต่ฉันง่วงแล้วละ เมื่อคืนดึกไปหน่อยนะ” ชายหนุ่มยังคงกอดเธอ
ไว้ในอ้อมแขน ค่อยๆ ตะแคงร่างลงนอน หลับตาเงียบๆ

หญิงสาวมีโอกาสได้พิจารณาเขาอีกครั้ง ตาสวยคมยามหลับ เห็น
แพขนตาองบางๆ จมูกโด่งจวนเจียนจะจดลงบนแก้มเธอ ริมฝีปากบาง
หยักสวยแดงเข้ม เรียวหน้าประดับเคราเขียว จากข้างแก้มจดปลายคาง
กลิ่นกายของบุรุษเพศกรุ่นอ่อน ทุกอย่างประกอบเป็นตัวตนเขาทำให้
หัวใจเธอเต้นระทึก เพราะตั้งแต่เกิดจนเรียนจบปริญญาตรี ยังไม่เคยถูก
ผู้ชายกอดจูบอย่างนี้เลยสักครั้ง และเธอก็ไม่เคยปลื้มผู้ชายเลยสักคน

...เราจะทำยังไงดี แต่งงานกับนายบ้านี้เหรห เขาบ้าระห่ำ เอาแต่
ใจ เห็นแก่ได้ เพราะในสมองเขามีแต่เรื่องเงิน เรื่องไปแข่งรถ เหตุการณ์
รุมเร้ามากมาย ทั้งคุณพ่อก็อยากให้เราแต่งงานกับเขา และเขาก็โดนบังคับ
ให้แต่งงานกับเรา ซึ่งเขาก็คงโดนบีบบังคับเหมือนกับเรา คนไม่ได้รักกัน
จะอยู่กันได้ยังไงล่ะ ผู้ใหญ่ทำไมไม่คิดถึงข้อนี้บ้างนะ ตายไปวันนี้พรุ่งนี้
จะหอบเงินหรือมรดกพกกพอไปได้สักนิดหรือก็เปล่า แต่ถ้าในที่สุดหลีกเลี่ยง
ไม่ได้ และฉันต้องแต่งงานกับนาย ฉันจะต้องปรารบนายให้อยู่หมัด...

เธอค่อยๆ เบี่ยงกายออกจากอ้อมแขนเขา แต่เขากลับกระชับฝ่ามือ
รั้งเธอเข้าไปแนบกาย หญิงสาวรีบดันอกเขาออกเบาๆ

“อย่ากอดสิ อึดอัดนะ”

เขากอดเธอไว้แน่นๆ ไม่เอ่ยตอบ ‘อิริรัช’ เธอน่ารักกว่าที่ฉันเห็นใน
รูปเสียอีก ถึงจะเป็นทอมก็ทอมสวย เราสองคนจะแต่งงานกัน ความจริง

เราก็คงรักกันได้ไม่อยากนักรอกนำ ความใกล้ชิดหลังจากแต่งงานแล้ว ต้องอยู่ด้วยกันทุกวัน มันก็คงทำให้เราไปกันได้ เพราะถ้าเธอไม่ดื้อไม่รั้น ฉันก็ทนเธอได้ เธอรู้มั๊ยว่าฉันเกลียดสาวเจ้าพยศ และฉันนี่แหละจะปราบพยศเธอให้ราบคาบ’

“นี่นายเกรท ฉันว่าเราควรกลับบ้านกันก่อนเถอะนะ แล้วพุงนี้ค่อยปรึกษากันอีกทีก็ได้เนี่ย ฉันต้องทำงาน ฉันไม่หนีไปไหนหรอก” เธอเอ่ยปรึกษาหารือน้ำเสียงอ่อนลง

“อืม ทำการบ้านมาดีนี่ รู้ชื่อเล่นฉันด้วย เรียกฉันว่าเกรทก็ได้เนาะ จะได้ไม่ต้องเรียกว่าที่สามีว่านาย เมียเรียกผัวว่านาย น่าเกลียดชะมัดเลยรู้มั๊ย” เขาเอ่ยทั้งที่ยังหลับตา

“นายจะไม่กวนสักครั้งจะได้มั๊ยหรื นี๊ๆ” น้ำเสียงโมโหพร้อมทั้งเล็บแหลมจิกอกกว้างแรงๆ ทำเอาเขาต้องพลิกกายโถมทับกอดรัดพืดเหวี่ยงระดมจุมไม่เลือกที่จนหญิงสาวกรีดร้องอย่างตระหนก

“อย่านะ พอแล้ว ไล้บ้างๆๆ”

“เธอทำร้ายฉัน ฉันก็จะทำร้ายเธอแบบนี้ เราจะแลกกันอย่างไรยุติธรรม”

เสียงชายหนุ่มเอ่ยพร้อมทั้งฉกปลายจมูกหอมแก้มเธอเป็นของแถม ทำให้หญิงสาวแก้มแดงจัด โกรธจนอยากเข้าโรมรันพันตูให้รู้แพ้รู้ชนะ แต่ก็ไม่กล้าเพราะรู้ว่าตนเองไม่มีทางเอาชนะพละกำลังเขาได้ เราต้องใช้วิธีเจรจาเท่านั้น...เธอเฝ้าบอกตัวเอง

“ฉันว่าเรามาตกลงกันดีๆ ดีกว่านะ”

“คำตอบที่ฉันต้องได้จากเธอ ก็คือแต่งงานกันเร็วที่สุด เรื่องอื่นไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว” เขายืนคำขาด

“ได้ที่แพ้ไล่เลยใช้มั๊ยละ นายมันก็ดีแต่รังแกผู้หญิง เกือบชะมัด”

“รังแกเธอหรอ ฉันทำอะไรเธอหรือยังริภักษ์ แล้วถามตัวเองดูซะ ว่าไอ้ที่ทั้งทุบทั้งหยิก ตะต่อยเขานี้ใครทำใครก่อน” เขาย้อนถามด้วยสีหน้า

ยิ้มเยาะน้อยๆ

“ก็นายหลอกฉันมาทำไมล่ะ”

“ก็มาทำรักกันไงล่ะ เดียวนี้เขาก็เป็นัวเมียกันก่อนแต่งทั้งนั้นแหละ พอแต่งกันแล้ว อึกสักหกเดือนก็คลอดลูกเลยไง ฉันว่าเรามาเป็นัวเมื่อกันก่อน พรุ่งนี้ค่อยแต่งงานจะดีกว่านะ เพราะคนอย่างเธอไม่ตีตราจอกก็คงสิ้นหนี่ไปได้เรื่อยๆ ฉันรู้ว่าเธอกะล่อน หึๆ” เขาเอ่ยพลางหัวเราะอย่างรู้ทัน

3

คำตอบคือบนเตียง

หญิงสาวทั้งโกรธทั้งแค้นทั้งหวาดหวั่น จ้องมองใบหน้าที่ยิ้มกริ่ม ที่ก้มต่ำแทบประชิด จนเธอต้องหันหน้าหนีพลางยกมือยันอกเอาไว้อย่างแข็งขัน ปากก็เจรจาต่อรองเท่าที่คิดได้ในขณะนั้น

“นายเกรท ฉันว่ามันไม่ยุติธรรมนะ อย่างน้อยนายก็ควรไปตรวจเลือดก่อน ว่าเป็นเอดส์หรือเปล่า นายมั่วออกจะตาย ฉันไม่อยากตายอย่างทรมานเพราะติดเชื้อเอชไอวีนะ”

“เฮ้ เธอณีสูดยอเลยแฮะ หาทางพูดเอาตัวรอดได้ทุกเรื่อง แต่จะบอกให้นะ ว่าคุณแม่ฉันบังคับให้ฉันไปตรวจเลือดมาเมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เอง เพราะท่านรู้ว่ายังไงฉันก็ต้องแต่งงานกับเธอ คุณแม่ฉันรอบคอบเสมอแหละ ไม่เชื่อก็โทร. ถามไถ้นะที่รัก นี่ๆ” ชายหนุ่มพูดพลางหัวเราะไปด้วย จึงไม่ทันระวัง ถูกอีกฝ่ายชันเข่ากระทุ้งจนเขาถึงกับหงายหลัง

สุทธิรักษ์ฉวยจังหวะนั้นวิ่งพรวดออกนอกประตูห้องนอนไปยังประตูบ้านทันที และพยายามเขย่งปลายเท้าถอดกลอนประตูซึ่งอยู่ด้านบนมือไม้สั่น แต่กลับโดนแขนแข็งแรง พรวดเข้ามากดเอาไว้ทางด้านหลัง เอ๋ยเสียงเข้มขึ้นที่ริมแก้ม

“ฉันบอกเธอแล้วนะสุทธิรักษ์ ว่าถ้าเธอยังพยศ ฉันก็ยิ่งเหิน และวันนี้เราจะไม่คุยกันอีก เธอต้องเป็นเมียฉันสถานเดียว เธอมันร้ายกาจที่สุด”

“ไม่นะ ก็นายบอกเองไม่ใช่หรอ ว่าแต่งงานกันแล้วจะไม่แต่งงาน
ฉัน แยกห้องนอนกันก็ได้ไงล่ะ” หญิงสาวทอดเสียงอ่อนอีกครั้งยามคับขัน

“ตกลงเธอยอมแต่งงานแล้วใช่ไหม” เขาถามเสียงห้วน

“คงนั่นมั้ง” เธอเอ่ยอย่างขอไปที พลางไหวไหวอย่างไม่มีี่หระ เธอ
ก็ถูกเขารวบกายขึ้นพาดบ่าพาเดินเข้าไปในห้องนอนอีกครั้ง หญิงสาว
ไม่กล้าตื่นรอนออกฤทธิ์พยศ แต่สมองกลับทำงานหนักหาวิธีเอาตัวรอด
เขาโยนเธอลงบนเตียงก่อนโถมทับกอดไว้แน่น

“ฉันยอมตกลงแต่งงานแล้วนี่ นายจะเอาอย่างไรอีกล่ะ” เธอเอ่ยเสียง
เบา

ชายหนุ่มไม่ตอบแต่กอดเธอไว้แล้วนั่งคิด ‘ยายตัวแสบร้ายกาจ
อย่างคาดไม่ถึง เจ้าหล่อนรับปากเพราะถึงทางตัน ถ้าเราพาเธอกลับไป
ตอนนี้ รับรองว่ายายสุดที่รักต้องเบี้ยวแน่ๆ เราจะทำยังไงกับเธอดีนะ
ความจริงแล้วผู้ใหญ่ก็เปิดไฟเขียวให้ผ่านตลอดอยู่แล้วนี่ ถ้าจะรวบรัด
เลยล่ะ จะดีมั๊ยนะ’

ฝ่ายหญิงสาวก็ครุ่นคิดเช่นกัน ‘ไฉนนำปลาวาตต้องคิดมิติมีร้าย
กับเราแน่เลย เวรกรรมชะมัด เราจะทำยังไงดีนะ จะพูดยังไงให้เขาใจอ่อน
การเจรจาเท่านั้นจะทำให้เรารอดจากที่นี่ไปได้โดยยังบริสุทธิ์ผุดผ่อง เรา
จะต้องใจเย็น อย่างที่ผู้ใหญ่สอน เอน้ำเย็นเข้าลูบ เขาบอกเราว่าเขาชอบ
ผู้หญิงหวาน แล้วไฉนทำยังไงหว่า’

“เออ นี่คุณฉันตกลงแต่งงานกับคุณแล้ว ยังจะอะไรอีกล่ะ เรา
กลับบ้านกันดีกว่านะ เออ นะคะ” เธอทอดเสียงอ่อนหวานชนิดไม่เคยทำ
มาก่อน

เขายังคงไม่ตอบอะไร หลับตานิ่ง หญิงสาวจึงได้แต่มองหน้า
ที่ปกคลุมด้วยเคราเขี้ยวนั่นอย่างหวาดหวั่น กลิ่นน้ำหอมแบบสปอร์ตกลิ่น
จากกายหนา สร้างความรู้สึกแปลกใหม่ให้หญิงสาว รู้สึกได้ว่าใจตนเอง
เต้นระทึกจนเกรงว่าหัวใจเธอที่อกยังแนบอยู่กับอกเขา จะส่งเสียงไปให้

ชายหนุ่มไม่ได้รับรู้ จึงใช้มือดันเบาๆ

“นอนนิ่งๆ สิที่รัก”

เธอพนมมหายใจออกมาให้เขาได้ยิน ก่อนเริ่มใช้วิธีเจรจาอีกครั้ง

“คุณจะไม่ยอมงีบกับอกมาสิ จะนอนนิ่งๆ อย่างนี้ได้ยังไงล่ะ นี่มันหกโมงเย็นแล้วนะ คุณพ่อฉันจะเป็นห่วง ให้ฉันโทร. บอกท่านก่อนได้มั้ยล่ะ โทรศัพท์ฉันอยู่ในรถนะ”

ก่อนที่ชายหนุ่มจะตอบอะไร เสียงรถมอเตอร์ไซค์ดังขึ้นตามมาด้วยเสียงร้องตะโกนเรียกดังมาจากนอกรั้วบ้าน

“คุณเกรทครับ คุณเกรท ผมเอาข้าวมาส่งครับ”

เขาลุกพรวดขึ้น เธอลุกตามทันที ก่อนจะต้องหยุดชะงักเมื่อเขาหันมาบอก

“ไม่ต้องออกไปนะริทซ์ เดี่ยวนายเหมือนจะเข้าใจผิด คิดว่าเธอเป็นสาวไซดีไลน์ที่ฉันหิวมา”

คำของเขาทำให้เธอชะงักไม่กล้าเดินตามเขาออกไป ได้แต่นั่งรอจนกระทั่งเสียงรถมอเตอร์ไซค์ขับกลับออกไป และเขากลับเข้ามาพร้อมปิ่นโตและถุงใส่ข้าวของ ศรัณพัตน์เปิดสวิทช์ไฟภายในบ้าน ด้วยเวลานี้ดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว แสงภายในบ้านจึงหม่นมัวลง

“อ๊ะ เป็นหน้าที่ของภรรยาไปจัดการได้แล้ว เรียนรู้ไว้ก่อนแต่งงานก็ดีนะ ว่าควรจะมีปิ่นโตสำมียังไง” เขาเอ่ยพร้อมทั้งส่งปิ่นโตให้

“ไม่! ฉันไม่ทำ ฉันไม่กิน ฉันจะกลับบ้าน นี่มันค่ำแล้วนะ นายอย่ามาทำมึนพูดไม่รู้เรื่องหน่อยเลยนะ ฉันรับปากว่าจะแต่งงานกับนายแล้ว นายยังจะถ่วงเวลาอะไรอีกล่ะ” เธอเอ่ยสีหน้าบึ้งตึง ไขว้มือไว้ข้างหลัง เมินหน้าหนีไม่ยอมรับปิ่นโตจากเขา

“ฉันไม่ยอมยกมือไหว้วิน แล้วกินเธอก่อนกินข้าวหรือกินนะ เรามาช่วยกันจัดก็ได้” คนตัวโตเอ่ยจบ คำว่าข้อมือเธอกิ่งลากกิ่งงูเข้าไปในครัว วางข้าวของลงบนโต๊ะกลางห้องแล้วออกคำสั่ง

“เอาทั้งข้าวในปิ่นโตถ่ายใส่จาน แล้วก็ตักข้าวในปิ่นโตใส่จานด้วย”

“ทำไม่เป็น ไม่เคยทำ” หญิงสาวสะบัดเสียงใส่ ยืนหน้าคว่ำ

“ถ้าไม่เคยจะให้ฉันสอนใช้มั้ย ฉันถนัดอยู่แล้วนะที่รัก เราจะมาเปิด
บทเรียนหน้าแรกกันเลย” เขายืนหน้ามาเอ่ยอย่างมีนัย จกจกมูกลงหอม
แก้มบนหน้าบึ้งๆ และด้วยความว่องไว คว่ำกายเธอจับวางบนโต๊ะและเข้า
กอดไว้ กายเขาจึงอยู่ในระหว่างขาเธอ

“กรี๊ด นายทำอะไรเนี่ย บ้ารีเปล่า ไอ้บ้าหน้าปลาคอด” เธอสบถ
พลางดันร่างเขาออก แต่เขาก็กลับกอดร่างเธอแน่น

“นี่ริทซ์ ถ้าเธอยังดี๊อ ฉันจะเมกเลิฟกับเธอบนโต๊ะในครัวนี่แหละ
หึๆ” เขาส่งเสียงขู่ข้างหูเธอก่อนจะจูบแก้มแรงๆ

สุทธิรักษ์ยกมือถูแก้มตนเอง กัดริมฝีปากไว้อย่างอึดอัดขัดใจ แค้น
จนแน่นอก เมื่อตนเองเหมือนลูกไก่ในกำมือเขา จำต้องเอ่ยเสียงอ่อย

“ปล่อยสิ ฉันจะไปจัดกับข้าว”

ชายหนุ่มหัวเราะหึๆ ยอมปล่อยแต่โดยดี หันไปหยิบอาหารออกมา
จากถุงวางเรียง มีทั้งไข่ไก่ ขวดเซเว่นอัพ ชูปไก่สกัด เครื่องดื่มบำรุงกำลัง
เรียงรายบนโต๊ะให้เธอเห็น เขาปรายตามองหน้าเหี่ยๆ ของเธอ ขณะมอง
ข้าวของอย่างนึกซันในใจ

“นี่นายสั่งไอ้ของพวกนี้มาทำไมเยอะเยาะ ฉันไม่อยู่นั่งกินนอนกิน
ที่นี้หรอกนะ เดี่ยวพอกินข้าวแล้ว เราก็ควรจะกลับ ป่านนี้คุณพ่อฉันเป็น
ห่วงแล้วด้วย แล้วท่านก็จะต้องไปเล่นงานคุณแม่นาย เพราะท่านรู้ว่าฉัน
มาพบนาย ก็ต้องหายมากับนาย” เธอรัวใส่เป็นชุด

“แล้วไงอีก” เขาย้อนถามกวนๆ

“คุณพ่อฉันก็ต้องออกตามหาฉัน เพราะโทร. หาฉันไม่ติด และก็
อาจจะแจ้งความก็ได้นี่ เพราะฉะนั้นกินข้าวแล้วเราก็จะกลับกรุงเทพฯ แล้ว
พรุ่งนี้ค่อยบอกให้คุณพ่อฉันกับคุณแม่นายเตรียมงานแต่งของเราไปละ
หมั้นเข้าแต่งเย็นก็ได้นี่ และก็ค่อยบอกญาติโกโหติกาที่หลัง” เธอแพลน

งานให้เขาฟังเป็นฉากๆ

“ใครบอกว่าฉันจะพาเธอกลับคืนนี้ล่ะ เราต้องเป็นผัวเมียกันก่อน และฉันก็บอกเธอแล้วว่า เราจะเล่นเกมรักกันทั้งวันทั้งคืน ฉันก็เลยซื้อของบำรุงกำลังสำหรับเราสองคนมาเตรียมไว้ ในกรณีหมดแรงไปล่ะ และเธอก็ไม่ต้องกลัวหรอกนะ ว่าคุณพ่อเธอจะมาจับลูกเขยเข้าตะรางนะ เพราะคุณพ่อเธอกับคุณแม่ฉันอยากให้เกิดเรื่องแบบนี้จะตายไป จริงมั้ย” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้มเย้ย

สุทธิรักษ์โกรธจนลืมหิว ไม่พูดพร่ำทำเพลงอีกแล้ว ตรงเข้ากระซอกคอเสื้อชายหนุ่มง้างหมัดตอยเต็มแรง แต่เขาคว้าจับข้อมือเธอไว้ก่อน เธอจึงยกขานมาจะเตะ แต่เขาไวกว่ารีบพลิกกายจับแขนเธอมาไขว้หลังหญิงสาวเจ็บระบมไปทั้งตัวทำอะไรไม่ได้ นอกจากก่นด่าอย่างเจ็บใจ

“เจ็บนะ นายมันไ้คนปลิ้นปล้อน ลิ้นสองแฉก นายบอกฉันว่า ถ้าฉันตกลงแต่งงานแล้วก็จะพาฉันกลับ พอฉันตกลง นายก็คิดจะฉวยโอกาสทองไข่ม้อยล่ะ ไ้คนเฮงชวย ไ้หน้าปลาจวดดด...” เธอตะโกนใส่หน้าเขาอย่างโกรธจัด

“สุทธิรักษ์ เธอถามตัวเองก่อนดีมั้ย ว่าเธอเองก็คิดไม่ซื่อหรือเปล่า เพราะถ้าฉันพาเธอกลับ ฉันก็รู้ว่าเธอต้องเบี้ยว เธอแสดงความร้ายกาจให้ฉันเห็นขนาดนี้ แล้วเธอนึกว่าฉันจะเชื่อลมปากเธอนั่นหรือ” เขาเอ่ยพูดอยู่ที่ข้างแก้มเธอ

“นายอย่ามาพ่นอะไรแมวๆ เลยน่า ฉันไม่ได้คิดอย่างที่นายพูดเสียหน่อย นายมันจ้องหาเรื่องทีนอยู่แล้วนี่”

“เธอมันน่าทีนตรงไหน สวยก็ไม่สวย ขาววออย่างกับนกกระยางหน้าตาก็แบนแล่น หลงตัวเองไปรีเปล่าฮี้” เขาได้พลางหัวเราะเย้ยๆ

“แล้วนายคิดอุบาทว์ จะเมกเลิฟกับฉันทำไมล่ะ”

“ฉันเมกเลิฟได้หมดละ หน้าตาแยกว่าเธอก็ยังกล้ากลั่นมาแล้วเลย จะกล้ากลั่นกับเธอก็อีกสักคน จะเป็นไรไปล่ะ” ศรัณพัฒน์ตอกกลับด้วย

สีหน้าเปื้อนยิ้ม ยักไหล่บ่อยๆ

“ไอ้ ไอ้ ไอ้บ้ากาม ปล่อย! โอยฉันหิวข้าวจนจะเป็นลมแล้ว” เธอ ร้องโอดโอย ทำให้ชายหนุ่มนึกขุ่นที่เธอเปลี่ยนอารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว เขา จึงปล่อยแขนเธอออก

สุทธิรักษ์ตักข้าวในปิ่นโตใส่จาน เทอาหารลงในจานและชามอย่าง กระแตกกระทัน แล้วยกไปวางบนโต๊ะกินข้าวเล็กๆ ที่มีมุ้งห้อยโดยไม่พูดไม่ จา สีหน้าบึ้งตึง นิ่งคิด ‘คืนนี้เราต้องโดนไอ้หน้าปลาจวดเมกเลิฟแน่เลย เราย่าจะหาทางญาติดีกับเขา ขอเลาะเสียหน่อย เอาน่า ทนสะอิดสะเอียน เพื่อความอยู่รอด เราต้องทำได้สิ’ คิดได้ดังนั้นก็รีบหยิบจานข้าวพร้อมช้อน ส้อมจัดสำรับให้เขาอย่างพิถีพิถัน

“ทานข้าวสิคะ คุณหิวไม่ใช่เหรอ”

ชายหนุ่มซึ่งยืนฟังประศุกพร้อมมองเธอนิ่งๆ ค่อยๆ ก้าวเข้ามานั่ง เธอ รีบก้มลึกลงบริการเขาด้วยกิริยาเปลี่ยนไปจากเมื่อครู่ ชนิดหน้ามือเป็นหลัง มือ

“เอ่อ รัชชี่ไปรินน้ำมาให้ นะคะ” เธอเอ่ยเสียงหวาน พลังคลี่ยิ้ม อวดไรวิน เดินเข้าไปในครัว หาแก้วน้ำมารินน้ำให้ และยังตักผัดผักใส่จาน ข้าวแถมให้อีกช้อนหนึ่ง

“อืมอร่อยดี ลองตักมีย่าน้อยมัยคะ ตักมีย่ากึ่งชะด้วย อ๊ะรัชชี่ตัก ให้” เธอเอ่ยพลางตักอาหารให้อย่างเอาใจ“ไข่เจียวมัยคะยังร้อนๆอยู่เลย ค่ะ รัชชี่ตักให้ นะ” เธอเอ่ยเสียงใสหน้าตาเฉย ตักไข่เจียวให้อีกช้อนหนึ่ง

ชายหนุ่มนั่งกินเงียบๆ ‘ยายตัวแสบกำลังคิดแผนการชั่วร้ายอยู่แน่ๆ ฉันไม่มีวันตกหลุมพรางเธอหรอกน่า กลัวจะเสียสาวละสิ เพิ่งเตะฉันอยู่ แฮ่มบี้ๆ ร้ายจริงๆ’

ขณะที่หญิงสาวได้แต่เขินเขี้ยวในใจ ‘เซอะทำเป็นตีมาดขีมิหวัง จะหาเรื่องเคลมฉันนั่นแหละ มันไม่ถ่างนักหรอกน่าไอ้หน้าปลาจวด ฉันจะ พยายามใจเย็นกับนายให้มากที่สุด และนี่ก็ที่สุดในชีวิตฉันแล้วละ’

“เอ่อ ความจริงเราอนพึงเสียงคลื่นกันสักคืนก็ดีเหมือนกันนะ รัชช
ไม่ได้เห็นทะเลมาตั้งนานแล้วละ เตียวกินข้าวแล้ว คุณพารักษ์ไปเดินเล่น
ริมทะเลหน่อยนะคะ ได้สูดโอโซนบริสุทธิ์นี่น่าจะดี เสียตาย ถ้ารัชชเอา
เสื้อผ้ามา จะลงเล่นน้ำให้สนุกเชียวละ แต่ไม่เป็นไร พอเราแต่งงานกันแล้ว
เราก็ค่อยมาฮันนีมูนกันก็ได้เนาะ”

เขาฟังเสียงเธอเจ็ดยใจด้วยสีหน้านิ่งๆ ตักข้าวเข้าปากไม่เอ่ยคำ
ใด แต่หญิงสาวก็จับสังเกตได้ จากรอยยิ้มซันจากดวงตาในสีหน้านิ่งๆ ซึ่ง
ทำเอาเธอแทบจะหมดความอดทน เขาแสวงก้มหน้าลงสนใจอาหารใน
จานโดยไม่สนใจเธออีก

‘ยาริรัชชกล้าเอ่ยปากจะนอนค้างคืนกับเรา รู้หรือกว่าเธอกลัว
แทบขาดใจ อย่างนี้เขาเรียกปากกล้าขาสั่นสินะ เวลาเรากอดจูบ เธอตัว
สั่นเป็นลูกนก หึๆ เจ้าหล่อนจบเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยดังที่สุด
ของประเทศ แกมคว่าเกียรตินิยมมาด้วย ก็เลยกลายเป็นจอมวางแผนสินะ
ฝันไปเถอะ ฉันไม่ใช่ทรัพยากรมนุษย์ที่จะให้เธอมาวางแผนจัดการง่าย ๆ
หรอกน่า’

หลังอาหารชายหนุ่มดึงชายเสื้อออกไว้นอกกางเกง แล้วหยิบขวด
เซเว่นอัฒมาเทลงแก้ว ตอกไข่ใส่ลงไปแล้วยกขึ้นดื่มเพื่อขู่วัยหญิงสาว

สุทธิรัชชมองเขาตีมือจนต้องกลืนน้ำลายตามดิ่งเอือก ‘ทำไมเขาต้อง
กินของแปลกๆ แบบนี้นะ หรือว่าก่อนเมกเลิฟต้องกิน ไม่เคยได้ยินมาก่อน
เลยว่า ผู้ชายต้องทำแบบนี้ก่อนมีอะไรกับผู้หญิง เอ็ม เขาอาจจะชาติสมิ
อย่างที่เขาวา และก็ เอ่อต้องใช้กำลังมากกว่าปกติใช่ไหม โอ้ เราทำไมถึง
โง่กับเรื่องเช็ทซ์จนไม่รู้จะไรสักอย่าง แยกซะมัด’ เธอคิดแล้วรีบเอ่ยชวน

“พารักษ์ไปเดินเล่นริมทะเลหน่อยสิ”

“ไปสิริรัชช หาดทราย สายลม เสียงคลื่น และท้องฟ้าประดับดาว
ยามราตรี ให้บรรยากาศดีนะ” เขาเอ่ยลอยๆ แล้วเดินไปเปิดประตูกลาง
หันมาผายมือเชื้อเชิญ

หญิงสาวฟังเขาพรรณนาแล้วชะงัก ‘นายเกรทพูดแบบนี้หมายความว่าไง หรือว่าคิดจะไปเมกเลิฟกับเราที่ชายหาด น่าจะใช้แน่เลย ขนาดบนโต๊ะในครัวยังคิดจะทำ ไ้คนบ้ากาม ทำได้ทุกที่ไม่มีวัน’

“มาสิ เธอเก่งออกจะตาย กลัวอะไรล่ะ บอกเองไม่ใช่หรือ ว่าจะนอนฟังเสียงคลิ่นกับฉันนะ” เขาหันมาเอ่ยพลางเล็กคิ้วเล็กน้อย

“เอ่อ นอนในที่นี้หมายถึง นอนเฉยๆ นอนนิ่งๆ ฟังเสียงธรรมชาติ ไม่ใช่นอนในความหมายของนาย เอ่อ ของคุณนะ” เธอรีบทอดเสียงอ่อนในตอันท้าย

“จะไปหรือไม่ไป พูดมาซะมัด” เขาก่อนก่อนเดินไปถอดกอลอน และเดินนำออกจากบ้านไป

หญิงสาวยิ้มแหยๆ ก่อนจะเดินตามเขาไป ที่ชายหาดยามราตรี สายลมพัดแผ่วพลิวแตะต้องผิวกาย เสียงคลิ่นกระทบชายหาดครืนครืนดังเป็นจังหวะ ซึ่งทำให้หญิงสาวรู้สึกผ่อนคลายขึ้น เดินทอดน่องไปกับเขาเอื่อยๆ เฝยมองดวงจันทร์ข้างขึ้นที่ทอแสงกระจ่างลงฉาบทาชายหาดสีขาวและโปรยแสงลงบนยอดคลื่นสะท้อนวิบวับดังเกล็ดเพชร

“อืม คนที่มีแฟน มาเดินด้วยกันแบบนี้ก็คงมีความสุขเหมือนที่เพื่อนๆ เคยบอกเรา ผู้ชายให้ความรู้สึกแปลกๆ ก็จริงเหมือนกันแฮะ ทำไมนะ ทำไมเราถึงไม่เคยเปิดใจยอมรับผู้ชายดูบ้าง เราน่าจะมีแฟนเป็นผู้ชายมาตั้งนานแล้ว กลิ่นกายเขาก็หอมดี เอ่อ แล้วยังจูบอีกล่ะ จูบให้ความรู้สึกแบบนี้เอง แต่จูบมันน่าจะมาจากความรักไม่ใช่หรือ ความรัก ใ้คำกว่ารักนี้ไม่เคยมีอยู่ในสมองเราเลย’

“เอ้อ บ้าวะ” จูๆ เธอก็เอ่ยเสียงดังลั่นออกมาจากความคิด
เขาหันมามองเธอที่ตะโกนลั่นแล้วเอ่ย

“อืม ฉันว่ามันน่าจะจริงนะ”

“จริงอะไร” เธอแหงนใส่

“เธอบ้าจริงๆ นะสิ ฉันยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนบ้าเหมือนเธอ

เลยสักคน สงสัยฉันจะมีเมียบ้าเสียแล้วละ เอ้อ คุณแม่อยากได้ลูกสะใภ้โรคจิต แปลกดีแะหือ” เขาแสรังยั่วเมื่อคิดแผนการเด็ดๆ ออก

หญิงสาวหยุดกึก หันไปเขม่นมองหน้าชายหนุ่ม และลืมหูลืมตาที่คิดว่า จะอดทน พูดตีสักบาทสองพันที่ เธอก็มลงกำทรายเปียกและขว้างใส่ร่างหนา อย่างแค้นเคือง

“นี่แน่ะ ปากตีนักไถ่หน้าปลาจวด นี่แน่ะๆๆ” หญิงสาวก้มลงกอบทรายขว้างใส่เขาไม่ยั้งมือ

ชายหนุ่มได้ที่ขณะกำลังหาจังหวะ ตามแผนการที่คิดออกเมื่อครู่นี้ เข้าช้อนทรายเธออุ้มขึ้นแล้ววิ่งไปที่ริมหาด ก่อนโยนร่างบางลงในน้ำเสียงดังตูม!

“โดนน้ำเข้าไป หายบ้าละยัง ฮ่าๆๆ” เขาตะโกนตามลงไปด้วยเสียงกลัวหัวเราะ

สุทธิรักษ์สำลัคน้ำทะเล ทะลิ่งพรวดรีบลุกขึ้นยืนในน้ำแค่เอว เดินลุยน้ำมานั่งคุกเข่าก้มหน้าร้องไห้ริมชายหาด

“ฆ่าฉันให้ตายเลยสิ ดีเหมือนกันจะได้ตายพ้นทุกข์ไปเสียที ฮือๆๆ”

เสียงร่ำพันคร่ำครวญทำให้หนุ่มเกรทใจอ่อนยวบลง เดินเข้าไปหาและตกลุมพรวงเธอทันที เพราะลู่ๆ หญิงสาวก็ลุกพรวดขึ้น คิวาคอเสื้อเขาลากลงทะเลอย่างไม่ทันให้เขาตั้งตัว ทั้งยังออกแรงผลักเขาสุดแรงเกิด ร่างหนาหงายท้องลงในน้ำทะเลเสียงดังตูม!

“เป็นไงโดนน้ำแล้วเป็นยังงัยบ้าง หายบ้าละยังละ เอ๊กๆๆ” เธอย้อนบ้างแล้วรีบวิ่งหนีขึ้นมามหาด รีบวิ่งกลับไปยังบ้านพัก

ศรัณพัฒน์ลุยน้ำกลับขึ้นมาและออกวิ่งตาม ด้วยพละกำลังของหนุ่มฉกรรจ์และขาที่ยาวกว่า เขารวบกายเธอไว้ได้ หญิงสาวตื่นพรวดออกจากอ้อมแขนเขา แต่โดนเหนียวกายล้มนลง หญิงสาวไขว่คว้าดึงแขนเสื้อเขาไว้ได้ ทำให้ทั้งคู่ล้มนั่งอยู่ด้วยกัน ชายหนุ่มได้จังหวะรวบกายกดกอดร่างบางไว้ได้ร่าง มือหนาจับปลายคางเธอไว้แน่น จดจวบดขยี้ริมฝีปาก

ทำโทษ หญิงสาวอีกอึกในลำคอ ดิ้นรนเขาก็ยิ่งจذب ตรึงร่างเธอลงกับ
พื้นไว้แน่น ปลายจมูกไล่ไล่เลื่อนลงมาบนเนินอกอิม เพื่อนพอนบัวคู้งามไม่
ยั้ง

“ฉันทัน ยอมแพ้อแล้ว ฉันทยอมแล้ว” สุทธิรักษ์ดิ้นรน หลับหูหลับตา
ร้องเมื่อได้รับรู้ฤทธิ์ของชายหนุ่ม

“ยอมจริงนะ จะยอมตรงนี้หรือบนเตียง บอกลมา” เขาคาดคั้น

“บนเตียง” เธอเอ่ยสั้นๆ ห้วนๆ

“แล้วอย่าคิดเบียดเบียนอันขาด ไม่งั้นเธอยับเยินแน่” เขาข่มขู่
น้ำเสียงเอาจริง

คุณเจริญเยยหน้ามองนาฬิกาแขวนที่ผนังห้อง แล้วเดินกลับไป

กลับมา ก่อนจะตัดสินใจยกหูโทรศัพท์โทร. หาคุณหญิงนพวรรณ หลังจาก
พยายามโทร. หาลูกสาวมาหลายชั่วโมงแล้ว

“คุณหญิงครับ ผมต้องขอโทษนะครับที่โทร. มารบกวนดึกๆ ดื่นๆ
คือว่ายายรักษย์ยังไม่กลับบ้าน ผมโทร. ตามก็ไม่รับ ผมเป็นห่วงนะ แล้วพ่อ
เกรทของคุณหญิงล่ะครับ กลับหรือยัง”

“ยังคะ อิมแปลกจัง หรือเขาจะยังอยู่ด้วยกันคะ นี่ก็เกือบเที่ยงคืน
แล้ว ดิฉันคิดว่าเขาอาจจะตกลงปลงใจกันแล้วก็ได้คะ ก็เลยอยู่คุย ปรับ
ความเข้าใจกันอย่างครู่ที่พากันไปขับรถเล่นกินลมชมวิว หรือว่าอาจจะ
พากันไปฟังเพลงบรรยากาศซึ่งๆ เป็นการเริ่มต้นที่ดีไงคะ” คุณหญิง
วาดฝันให้คุณเจริญฟังด้วยรอยยิ้มกริ่ม

“เฮ้อ ผมไม่คิดไปในแนวนั้นนั่นเลยนะครับ ผมรู้จักยายรักษดี กัลว
แต่จะไปออกฤทธิ์ออกเดชชะจนลูกชายคุณหญิงทนไม่ไหว จะปราบพยศ
เข้าน่ะสิครับ”

“แต่ดิฉันก็คิดว่าดีนะคะ ถ้าเกิดมีการปราบพยศกัน เราก็จะได้
ตีขลุ้มจับแต่งงานกันเสียเลยไงคะ เดี่ยวดิฉันจะลองโทร. ตามตาเกรทก่อน

ก็แล้วกันนะคะ แล้วดิฉันจะรีบโทร. กลับไปบอกค่ะ” คุณหญิงรีบเอ่ยบอก
คุณเจริญ

4

หรือจะไม่รอด

หญิงสาววิ่งพรวดพราดขึ้นบันไดบ้านเสียงดังตึงตึง เข้าห้องน้ำ
ปิดประตูล็อกแน่นหนา มองกระจกสำรวจตนเอง ร่างเปียกปอนเสื้อผ้า
แนบเนื้อ ผมยวที่รวบไว้เป็นหางม้าเปียกชุ่มแนบศีรษะ เนื้อตัวหน้าตาเต็ม
ไปด้วยทรายจากการล้มกลิ้งลงไปกับเขาบนชายหาด ดูราวกับเนื้อกึ่งคลุก
ขนมปังป่นก่อนจะลงกระทะทอด เธอก่นด่าอย่างแค้นใจ

“ไฉนนายหน้าปลาจวด นายข่มขู่บีบบังคับฉันเกินไปแล้วนะ ตั้งแต่
ฉันเกิดมายังไม่เคยมีใครกล้าทำกับฉันแบบนี้เลยสักคน คอยดูนะถึงที่ฉัน
เมื่อไหร่ นายกระอักแน่”

ก็อ๊กๆ เสียงเคาะประตูดังรัว

“นี่เธอคงไม่คิดจะหนีฉันมานอนอยู่ในห้องน้ำทั้งคืนหรอกนะ เพราะ
ถ้าฉันฟังประตูเข้าไปได้เมื่อไหร่ เธอโดนเบิ้ลแน่” ศรัณพัฒน์เอ่ยขู่เสียง
กร้าว

“ไฉ่บ้า! อย่ามาพูดอะไรๆ เละๆ นะ” เธอตะโกนกลับออกไป

“นี่นายทอม อย่าคิดลึก เร็วๆ ฉันจะอาบน้ำ หรือจะให้ฉันเข้าไป
อาบน้ำด้วยล่ะ”

“ก็กำลังอาบน้ำอยู่แล้ว เรื่องมากซะมด ห้องน้ำก็มีอีกห้อง จะมา
เข้าคิวรอหาพระแสงอะไรล่ะ” เธอตะโกนด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะรีบ

จัดการถอดเสื้อผ้า เปิดฝักบัวอาบน้ำสระผมทันที

ชายหนุ่มได้ยินเสียงน้ำไหลซู่ จึงเร่งทำเวลาเข้าไปอาบน้ำอีกห้องหนึ่งทันที ด้วยไม่ต้องการคลาดสายตาจากสาวเจ้าเล่ห์คนนี้สักนาที

หญิงสาวชักเสื้อผ้าที่มีแต่ทรายบิดหมาดพาดราวไว้ แล้วหยิบชุดคลุมผ้าขนหนูมาสวม เช็ดผมจนแห้ง อ้อยอิงอยู่ในห้องน้ำ นึกถึงเรื่องที่ตนเองรับปากเขาก็ได้แต่พ่นลมหายใจ สีหน้ากังวลหวาดหวั่น

ก๊อ๊กๆ...เสียงประตูดังรัวอีกครั้ง

“เสร็จยัง ฉันทัวร์มาแล้วนะ”

“พร้อมอะไร” เธอตวาดถามกลับ

“อ้าว ก็ขึ้นเตียงงีละ ขอเองไม่ใช่หรอ”

สุทธิรักษ์กั้นน้ำลายลงคอดังเอือก คิดในใจ ‘ก่อนฉันจะยอมเป็นเมีย นายก็ต้องเตรียมตัวเจ็บเสียก่อนเถอะ ให้อ่านีปลาจวด’ คิดดังนั้น ก็ค่อยๆ เปิดประตูออกมา พบว่าเขายืนเท้าเอวจังก่าอยู่หน้าห้องน้ำ เธอจ้องมองเขาอย่างตกตะลึง ถอยหลังมาก้าวหนึ่ง จับจ้องร่างชายหนุ่มที่มีเพียงผ้าขนหนูพันท่อนล่าง ส่วนท่อนบนเปลือยเปล่า อวดซิกซ์แพ็กและไรขนบนหน้าอกจนถึงหน้าท้องแบนราบ

“เอ่อ นาย นายจะไม่สวมเสื้อผ้าหน่อยหรอ ฉันทัวร์หมิ่นเหม่มากเลยนะ” หญิงสาวพยายามบังคับไม่ให้เสียงสั่นไปมากกว่านี้

ชายหนุ่มกั้นหัวเราะเต็มที่ ทั้งคำพูดและสีหน้าท่าทางของเธอเวลานี้ดูไร้เดียงสา ช่างแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่เขาเคยผ่านพบมา

“อ้าว จะให้ฉันใส่อะไรละ เธอจับฉันเหวี่ยงลงในน้ำแบบนั้นนะ ตอนนี่เราต่างก็เจ้ากัน เธอก็ไม่มีเสื้อผ้า ฉันก็ไม่มีอะไรจะสวมใส่ เพราะฉะนั้นเราก็คงต้องอยู่กันแบบนี้แหละ จนกว่าเสื้อผ้าจะแห้งด้วยจริงมั้ย”

“อ้อ...ฉันรู้แล้ว ที่นายจับฉันโยนน้ำก็เพราะมีแผนการชั่วร้ายนี่เอง นายมันเจ้าเล่ห์ ห่วยแตกที่สุด”

“อย่ามาพูดมาก ไปขึ้นเตียงได้แล้ว” เขาเอ่ยเสียงหัววน

“เอ่อ ให้ฉันเตรียมใจก่อนได้มั้ยละ ฉันยังไม่เคยมีอะไรกับใครเลย
สักครั้ง ไม่ว่าจะผู้หญิงหรือผู้ชาย ฉันใจสั้นนะ” เธอเอ่ยสารภาพตรงๆ

เขาได้แต่กลืนยิ้มไว้ในสีหน้า แต่รอยยิ้มนั้นปรากฏชัดทางแววตา

“ได้ ไปนอนฟังเสียงคลื่นกันก่อน อย่างอื่นค่อยตามมาทีหลังก็ได้
อย่ามัวโอ้อ้อ แล้วก็อย่าคิดซัดขึ้นตอบโต้เชียว ฉันไม่อยากใช้กำลัง” ชูเสียง
หัวงๆ จบแล้วก็ฉวยคว้าข้อมือเธอจูงไปที่เตียง ก่อนจะซ้อนกายบางที่ยื่น
นิ่งไม่กล้าซัดขึ้นให้นอนลง

คำพูดของเขาทำให้หญิงสาวซึ่งก็รู้ตัวว่าตนเองนั้นอยู่ในชุดที่ล่อแหลม
ไม่มีชั้นนอกชั้นใน นอกจากเสื้อคลุมตัวหลวมโคร่งตัวเดียว ซึ่งขณะนี้
เธอก็รู้ตัวว่าไม่ควรจะตอบโต้หรือต่อรองอะไรได้อีก และเมื่อหลังแตะที่นอน
เธอก็รีบดึงผ้าวมขึ้นมาพันร่าง และคู้กายเซพตนเองไว้เป็นอันดับแรก
ร่างหนาทอดกายลงนอนเคียง มองหน้าหญิงสาวที่จ้องเขม็งมองเขา ตาโต
สวยตื่นๆ ทำให้ศรัณพัฒน์นึกสงสาร แต่ก็แสรังตีหน้าขมึ้ม ตะแคงร่างหัน
มามองเธอ เท่านั้นละหญิงสาวก็รีบกระชับผ้าห่มกดไว้แน่น

“ริรักษ์ ฉันถามจริงๆ เธอเป็นทอมหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่ได้เป็นนี่ ถามทำไม” ปากทำอวดเก่ง แต่มีอกลับกระชับ
ผ้าห่มแน่นกว่าเดิม

“ก็เธอดูไม่เหมือนผู้หญิง”

“ไม่เหมือนตรงไหน” หญิงสาวยื่นหน้ากระแทกเสียงถาม

“อืม ใส่อันลิ้มไปว่าเธอมีอะไรๆ เหมือนผู้หญิงทุกอย่าง และเอ่อ
เธอยังอวบอ้อมอีกต่างหาก อย่างที่เขาเรียกว่าซอญรูปปึงละ ฉันชอบ หึๆ”
เขาเอ่ยพร้อมขยิบต้ายั่ว

“ไอ้ๆๆ” หญิงสาวลุกขึ้นนั่งขึ้นอย่างลิ้มตัว แก้มแดงกำจذبหู

“หยุดเลย ห้ามด่า” เขาสั่งแกมขู่ด้วยสีหน้าเขม็งๆ เธอได้แต่แหม้มปาก
แน่น หายใจแรงจนออกสะท่อนถี่ด้วยความโกรธ พยายามเตือนตัวเอง
ในใจ “อย่าปากเสียด่าเขา เพราะไอ้หน้าปลาจวดจะถือโอกาสรวบรัดเร็ว

ขึ้น ธีรภักษ์ใจเย็นไว้'

ต่างคนต่างมองกันนิ่งๆ ชายหนุ่มมองดวงหน้าสวย เครื่องหน้าเข้ม ผอมยาวรู่ย่ายยังคงเปียกขึ้น ดวงตาโตคู่งามคมดูจ้องมองเขาอย่างหวาดระแวง เขาจึงลองเอื้อมมือไปวางบนไหล่เธอเบาๆ และกระชับมือแน่น หญิงสาวไม่กล้าสะบัด และลอบมองหน้าคมเข้ม ค่อยๆ กลืนน้ำลายลงคอ

“ธีรภักษ์ เราจะมาคุยกันดีๆ เราจะแต่งงานกัน เพราะมันเป็นสิ่งที่ดีก็เลยไม่ได้ ไม่ว่าเราจะแต่งเพื่ออะไรก็ตาม แต่เหตุผลหนึ่งแน่ๆ คือเราทำเพื่อคุณพ่อคุณแม่ ฉันเชื่อว่าท่านทั้งสองตั้งความหวังไว้กับเรามาก แล้วถ้าเราสองคนไปกันไม่ได้ค่อยหย่ากันทีหลัง เอาอย่างนี้ไหม” ชายหนุ่มพูดจาหรือเป็นการเป็นงาน

“แหม นายพูดซะเหมือนจะเป็นคนดีเลยนะ แต่ยังไงเสียฉันก็รู้เจตนา นายแหม่แจ้ว ว่านายทำไปเพราะเงิน ไม่ได้ทำเพราะความกตัญญู และฉันก็รู้ด้วยว่าเราไปกันไม่รอดแน่นอน กว่าจะหมดสัญญาห้าปีก็แก่เกินแกงแล้ว ไม่ทันได้พบเจอคนรักจริงๆ หรืออ้อ...แต่...ยังไงก็ขอเสนอนายก็น่าสนใจ ขอเวลาฉันคิดหน่อยแล้วกัน”

เขาชักสีหน้าไม่พอใจ พนมมหายใจพริต

“อย่ามาพูดชักไปให้เรือเสียนะธีรภักษ์ หึๆ จำไว้ว่าฉันรู้เท่าทันความคิดของเธอ”

เสียงโทรศัพท์มือถือดังชัดจิ้งหะพอดี ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งดูเบอร์เรียกเข้า นิ่งคิดว่าจะรับสายดีหรือไม่ แต่แล้วก็คลี่ยิ้มกว้าง ความคิดบรรเจิดทันที เขาปรายตามองเธอแล้วลุกขึ้นเดินห่างออกไปรับสาย

“ครับ” เขานิ่งฟังปลายสายแล้วเอ่ยตอบ

“ผมอยู่กับน้องครับคุณแม่ และอ้อ ผมขอโทษนะครับ คือผมอยู่กับน้องที่บ้านเรือนชาวที่พัทยา และเราก็อ้อ...ตกลงใจ ว่าคืนนี้เราจะนอนฟังเสียงคลื่นด้วยกันนะครับคุณแม่ เราเข้าใจกันแล้วครับ และเราก็ตกลงกันแล้วว่าจะแต่งงานกันครับคุณแม่ อ้อ...คุณแม่ช่วยเรียนคุณพ่อของน้อง

ด้วยนะครับ ว่าผมจะรับผิดชอบทุกอย่างที่เกิดขึ้นครับ”

เท่านั้นละ หญิงสาวที่นอนฟังเขาคุยโทรศัพท์ก็ใจหายวาบ ตัวชา ดิก ร้องเสียงหลง ก่อนจะโดดผลุงลงจากเตียงตรงเข้าหาเขาทันที

“เฮ้ย เฮ้ย นายพูดอะไรนะ พูดงี้ได้ไง หยุดเดี๋ยวนี้ละ”

เขารีบเดินหนี ก็เธอเล่นตะโกนเสียงดังจนเขาต้องยกมือปิดลำโพง มือถือไว้ หญิงสาววิ่งเข้าโถมทูปหลัง ยื้อแย่งโทรศัพท์จากเขาทันที ปากก็ ก่นด่าไม่หยุด จนเขาต้องรีบกดปิดมือถือทันที

“เอาโทรศัพท์มานะ นายพูดอย่างนี้ได้ยังไง นายอย่ามาใช้อุบาย สกปรก นายมันเลวสินดี ฉันยังไม่ได้ตกลงใจอะไรด้วยสักหน่อย และก็ยังไม่ได้เป็นอะไรกับนายด้วย เอาโทรศัพท์มาโทร. กลับไปบอกท่านใหม่ เตี่ยวนี่นะ อย่ามาพูดมั่วซี้ซั่ว ฉันเสียหายนะใจมั๊ย นี่ๆๆๆ” เธอทั้งร้องด่า ทั้งโถมทูปไม่ยั้งด้วยความแค้นเคือง

ชายหนุ่มจับข้อมือสุทธิรักษ์ไว้แน่น เธอจึงยกขาเตรียมจะเตะเขา แต่ก็รีบชักเท้ากลับเมื่อรู้สึกเข็นวาบไปถึงข้างใน เขาหัวเราะขันแสร้งเบิก ตาโตมองเธอไป ร่างบางฮึดฮัดร้องกรีดอย่างโกรธจัด ก่อนจะใช้ลำตัว กระแทกเขาแทน แต่ชายหนุ่มกลับอ้าแขนรวบรัดเธอไว้แน่นจนดินไม่หลุด เขาดันร่างเธอไปติดผนัง ก่อนโถมกายเข้าประชิด

“อยากโดนเบิ้ลไซ้มั๊ย” เขาเอ่ยจบก็ก้มจูบแก้มเธอแรงๆ หลายครั้ง หญิงสาวไม่ยอมแพ้ แม้ตัวจะถูกรัดแต่มีอียงเป็นอิสระ เธอจิกแผ่นหลังเขา ด้วยเล็บแหลม แต่ก็สู้แรงเขาไม่ได้ เขารวบแขนเธอตึงไว้กับผนัง เซฟ กล้องดวงใจด้วยการแนบท่อนล่างไว้กับกายบาง หญิงสาวจึงหมดฤทธิ์ แต่ยังไม่วายกรีดเสียงด่า

“ไอ้คนตลบตะแลง จำไว้ว่าฉันไม่มีวันแต่งงานกับนายหรอก”

“อิริรักษ์ ฟังฉันนะ การที่ฉันบอกคุณแม่ ว่าฉันจะรับผิดชอบทุกอย่าง เพราะยังไงเราก็ต้องค้างคินที่นี่ ตอนนี่เรามีแต่ตัวล่อนจ้อน เธอเป็นคนบอกเองว่าเราจะนอนฟังเสียงคลิ่นด้วยกัน ฉันผิดตรงไหนไม่ทราบ ฉันตลบ-

ตะแลงตรงไหนตอบมาซิ ตอบอย่างมีเหตุผลนะ อย่าตะแบงเถียงข้างๆ คูๆ ละ ว่าไง” เขาเอ่ยถามด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง แวดตาระริกกร้าวอย่างโมโห

“ก็ฉันยังไม่ได้มีอะไรกับนาย นายก็ไม่จำเป็นต้องมาจับผิดชอบอะไรฉันนี่”

“แล้วการที่ผู้หญิงกับผู้ชายล่อนจ้อน เปลือยกายอยู่ด้วยกันข้ามคืนข้ามวัน จะให้ใครเขาเชื่อล่ะว่าไม่มีอะไรกัน ไม่งั้น คินนี่เราก็คงทำให้มันมีสิที่จะน้องสาว”

แม้จะอยากเถียงทุกคำที่เขาพูดออกมาหน้าด้านๆ แต่หญิงสาวก็ไม่กล้า เพราะทั้งใบหน้าและร่างเขาแบบประชิดเธออย่างหมิ่นเหม่ เธอทำได้แต่เบือนหน้าหนี ก็ไม่วายถูกเขาจับแก้มอีก

“ฉันจะโทร. ไปบอกคุณแม่ ให้จัดงานแต่งงานให้เธออย่างด่วนที่สุดเร็วที่สุด และให้ท่านเอาเสื้อผ้ามาให้เราที่นี่ โอเค”

“เป็นที่ของนายแล้วนี่ อยากทำอะไรก็ทำเลย แต่จำไว้วันพระไม่ได้มีหนเดียว” หญิงสาวเน้นทุกคำพูดอย่างอาฆาตแค้นเคืองเมื่อหมดทางสู้ ศรัณพัฒน์ซัดเธอล้มไปโยนลงบนเตียง ก่อนจะโถมกายทาบกอกอดไว้

“อิริภักษ์ เราจะแต่งงานกัน และจะปรับตัวเข้าหากันในเมื่อเธอก็ยังไม่มีใคร และฉันก็ไม่มีใครที่ฉันจริงจังด้วย เชื่อเถอะว่าเราจะไปกันได้ดี”

“ได้ ฉันจะแต่งงานกับนาย และภรรยาปล่อยฉันได้แล้ว”

“ว้าว นายเกรทจะทำได้เสียแล้ว ตีใจซะมัดเลย” เขาเอ่ยจบก็รีบลุกไปหยิบโทรศัพท์โทร. หามารดาทันที

“คุณแม่ครับ บอกว่าที่พ่อตามหรือยังครับ”

ชายหนุ่มเบ้หน้าเมื่อได้ยินเสียงดูๆ ของมารดา

“บอกแล้ว คุณเจริญบอกให้แกพาลูกสาวเขากลับมาได้แล้ว จะได้มาตกลงกันเรื่องงานแต่ง”

“ยังกลับตอนนี้ไม่ได้ครับ เพราะผมกับว่าที่ภรรยาไม่มีเสื้อผ้าใส่

ปรากฏว่าประตูห้องถูกล็อกจากด้านในเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มถอนหายใจ
เฮือกใหญ่กับความร้ายกาจของหญิงสาว

วันรุ่งขึ้นระหว่างทางกลับกรุงเทพฯ สุทธิรักษ์นั่งเงียบเฉยมา
ตลอดทาง เธอกำลังครุ่นคิดหาทางบายเบี่ยงเรื่องการแต่งงาน ก่อนจะ
สรุปกับตัวเองได้ว่า ‘ฉันจะหนีไปอเมริกาให้เร็วที่สุด จำให้ฉันก็ไม่แต่งงาน
กับนายหรอก’

ขณะที่ศรีธนพัฒน์ก็ไม่พูดไม่จา ระหว่างขับรถชายหนุ่มตีสีหน้า
เงียบขรึมมาตลอดทางเช่นกัน เขากำลังคิดถึงแผนจัดการความร้ายกาจ
ของผู้หญิงที่นั่งข้างๆ คนนี้ เพราะแน่ใจที่สุดว่าสุทธิรักษ์ต้องมีแผนร้ายอยู่
ในใจอย่างที่ได้บอกมารดาไปแล้ว

เมื่อมาถึงอุทยานหลังงาม ชายหนุ่มก็ขับรถเข้าไปจอดด้านใน
ก่อนจะลอบยืมกริมเมื่อเห็นรถของมารดาจอดอยู่ก่อนแล้ว

“นายกลับไปได้แล้ว ฉันจะพักผ่อน แล้วค่อยให้ผู้ใหญ่จัดการเรื่อง
ของเราทีหลัง วันนี้ฉันไม่มีอารมณ์จะคุยอะไรกับใครอีก เอาบุญแจรงฉัน
มาได้แล้ว” หญิงสาวหันมาเอ่ยไล่อย่างได้ทีก่อนจะกระชากกุญแจรถมา
จากมือเขาอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่ก้าวลงจากรถ เด็กรับใช้หน้าทะเล้นก็วิ่งปรีมายื่นยิ้มแฉ่ง
ต้อนรับเจ้านายสาว และลอบมองไปที่ชายหนุ่มนิดหนึ่งก่อนจะเอ่ย

“คุณรักษฯ คุณท่านกับคุณหญิงนพวรรณให้มาเรียนเชิญคุณๆ
ไปที่ห้องรับแขกค่ะ”

สุทธิรักษ์ปรายตามองรถเบนซ์คันที่จอดสงบนิ่ง ก่อนจะขมวดคิ้ว
มุ่นพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่เมื่อรู้ว่าเป็นรถของคุณหญิง เธอเหลือบตาซ้อน
ขยับให้ศรีธนพัฒน์ที่ขณะนี้กำลังยืนนิ่งๆ มองหน้าเธอเหมือนจะรอคำตอบ
เธอทำราวกับเขาเป็นอากาศธาตุไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น ก้าวขึ้นบันไดเข้า
บ้านไปทันที แต่เขาหาได้ใส่ใจไม่ ด้วยรู้ดีว่าข้างในนั้นคุณหญิงนพวรรณ

และคุณเจริญได้จัดจากวางแผนไว้เรียบร้อยแล้ว

ศรีณพัฒน์มองตามร่างสูงโปร่งสมส่วนในชุดกางเกงยีน สเวตเตอร์ สีดำแขนยาว รวบผมหางม้าไว้ด้านหลัง เดินห่างออกไป ด้วยความรู้สึก ซินซิมในท่าทางสมาร์ตของเธอ

หญิงสาวเดินนำเขาผ่านห้องโถงใหญ่ที่ตกแต่งอย่างหรูหราอลังการ ตรงนั้นสาวรับใช้ที่รออยู่ก่อนแล้ว ยอบกายเล็กน้อยก่อนเปิดประตูห้อง รับแขกให้ สุทธิรักษ์ก้าวเข้าไปโดยไม่หันมามองเขาแม้แต่นิดเดียว เธอพนมมือไหว้แขกผู้มาเยือนทันที

“สวัสดีค่ะคุณอาหญิง”

ส่วนชายหนุ่มก็ทำความเคารพคุณเจริญ

“สวัสดีครับคุณอา”

“สวัสดี นังสิ ว่าไงพ่อเกรท พาลูกสาวออกไปค้ำอั่งแรมกันแบบนี้ มันไม่ถูกไม่ควรนะ พ่อแม่เปิดโอกาสให้ไปคุยกัน แต่กลับพากันไปเหมือน เด็กใจแตก ซื่อเสียงเสียหายป่นปี้หมด อาหนักใจจริงๆ” คุณเจริญเอ่ยเสียง เข้ม เข้าเรื่องทันทีที่ลูกเขยนั่งลงบนโซฟา

“คุณพ่อคะ มันไม่ใช่อย่างที่คุณพ่อเข้าใจนะคะ มันเป็นอุบัติเหตุ เอ่อคือเราแค่รอเสื้อผ้าแห้งเท่านั้น รักษ์ยังไม่ได้...” สุทธิรักษ์ยังพูดไม่จบ บิดาก็ก้มมือขึ้นห้าม

“ไม่ต้องพูดอะไรนะรักษ์ เราเป็นผู้หญิง เป็นฝ่ายเสียหาย ถึงหนูจะ รักพ่อเกรท หรือยินยอมพร้อมใจยังไง แต่การทำตามใจตัวเองแบบนี้มัน ไม่ถูกต้อง พ่อเสียใจนะรักษ์” บิดาเอ่ยตำหนิด้วยสีหน้าบึ้งตึง

สุทธิรักษ์อ้าปากค้างก่อนจะรีบเอ่ย

“คุณพ่อคะ ฟังรักษ์ก่อนสิคะ”

คุณหญิงมองหน้าลูกชาย ส่งสัญญาณบางอย่าง ศรีณพัฒน์รับรู้ ได้จึงอาศัยจังหวะนี้รีบเอ่ย

“คุณอาครับ ผมผิดเองครับ อย่าไปโทษน้องเลยครับ” เขาเอ่ยจบ

ก็ลุกเดินไปคุกเข่าลงตรงหน้าคุณเจริญ พนมมือกราบลงบนเข่าของว่าที่พ่อตา

“คุณอาครับ ผมขอรับผิดชอบน้องทุกอย่าง เราชักกันครับ และก็ไม่อาจห้ามใจ ผมกราบขอโทษครับที่ทำให้น้องต้องมัวหมอง ผมจะจัดการทุกอย่างตามประเพณีครับ”

“เฮ้ยนายเกรท! ฉันรักกับนายตอนไหนไม่ทราบ อย่ามาพูดอะไรเหยๆ นะ” เธออ้าปากร้องคำนเสียงลั่น แต่คุณหญิงเอ่ยขัดขึ้นเสียก่อน

“หนูรักษีไม่ต้องแก้ตัวแทนเจ้าตัวดีหรอกลูก เตียวแม่จะจัดการทุกอย่างให้เอง ให้อ้เจ้านี่มันร้ายนัก มันรังแกหนูไข่ม้อย บอกแม่สิจ๊ะ” คุณหญิงเอ่ยอย่างอ่อนโยนก่อนจะลุกไปนั่งข้างว่าที่ลูกสะใภ้ โอบหญิงสาวไว้แล้วเอ่ยต่อ

“โอ แม่จะดีใจมากนะที่จะได้หนูมาเป็นสะใภ้ แม่จะรีบไปตระเตรียมขันหมาก ยกมาขอหนูอย่างสมเกียรติ สมหน้าตา และแม่ก็ขอฝากเจ้าตัวดีไว้ที่นั่นก่อนนะจ๊ะ หนูจะจัดการอบรมสั่งสอนอะไรมันก็ได้จนกว่าจะแต่งงาน ซึ่งแม่จะจัดพิธีให้เร็วที่สุดภายในอาทิตย์นี้ คุณเจริญคะ ดิฉันฝากพ่อตัวดีไว้ที่นั่นเดยนะคะ” คุณหญิงหันไปหาคุณเจริญ คำพูดคุณหญิงทำเอาสุทธิรักษ์รู้สึกตกใจ เบิกตากว้างแล้วรีบร้องปฏิเสธ

“มะ...ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ คุณอาหญิง เอ่อ..ไม่ได้นะคะ คือหนูกับเอ่อ...นาย...”

“ไม่เป็นไรครับคุณหญิง ดีเหมือนกัน จะได้ให้พ่อเกรทช่วยดูแลตระเตรียมจัดบ้านช่องรับขันหมาก แล้วเช้าวันแต่งคุณหญิงก็มารับลูกชายไปก็แล้วกันนะครับ ผมก็ไม่อยากพรากคนรักกัน” คุณเจริญตัดบทสนับสนุนข้อเสนอของคุณหญิงทันที

“ใช่คะคุณเจริญ คนรักกันใหม่ๆ แยกกันก็เหมือนจะขาดใจ ดิฉันนะเข้าใจดีคะ” คุณหญิงเสริมอีกฝ่ายด้วยสีหน้ายิ้มยิ้มน้อยๆ

สุทธิรักษ์ทั้งมึนงง ทั้งสับสนกับคำพูดของคุณพ่อเธอและคุณหญิง

นพวรรณ จนต้องเสมองตัวต้นเรื่องอย่างขอความเห็น แต่ชายหนุ่มกลับยกมือไหว้คุณพ่อเธอและเอ่ยหน้าตาเฉย

“เอ่อ ผมกราบขอบคุณคุณอาเจริญครับ ที่กรุณาเห็นใจผม ผมรักลูกสาวคุณอาจริงๆ ครับ”

“ตาเกรทริบฝากเนื้อฝากตัวกับท่านเสียนะ ตอนนี่คุณเจริญก็เหมือนพ่อ เย็นนี้แม่จะให้ตาสอนเอาเสื้อผ้ามาให้ก็แล้วกัน หนูรักษ์พาพี่เขาไปพักผ่อนไปลูกไป แม่จะคุยกับเรื่องงานกับคุณพ่อหนูสักหน่อยนะ” คุณหญิงเอ่ยตัดบท

“เอ่อ คุณอาหญิงคะ คือว่าไม่ต้องให้เขาเอ่อ...มานอนที่นี้หรอคะ แต่งแล้วค่อยมาอยู่ดีกว่าคะ คือหนูไม่สะดวก และหนูกับเขาก็กัง...” เธอเอ่ยยังไม่ทันจบบิดาก็สวนขึ้น

“รักษ์ พูดอย่างนี้ได้ยังไงล่ะลูก ผัวย้ายเมียแยก เขาไม่ทำกันหรอคะ มันไม่ดี” คุณเจริญเอ่ยเสียงเข้ม

“คุณพ่อพี่รักษ์บ้างสิคะ รักษ์ยังไม่ได้เป็น...” เธอเอ่ยยังไม่ทันจบ คุณเจริญก็ตบเข่าตนเองเสียงดังขาด! จ้องหน้าลูกสาวเขม็งเอ่ยดูเสียงกร้าว

“รักษ์ อย่าพูดให้พ่อเครียดได้มั๊ย พ่อเป็นอย่างอื่นต้องทำ ผู้ใหญ่ต้องตระเตรียมงานกะทันหัน เพราะเด็กๆ ทำให้เป็นเรื่อง หนูยังจะมาปฏิเสธอะไรอีก เวลาทำไม่เห็นคิด หนูไปค้ำอ่างแรมกับผู้ชายมา จะให้พ่อทำยังไง ในเมื่อเราเป็นฝ่ายหญิง และหนูก็เป็นลูกเจ้าตัวเจริญ คนมีหน้ามีตาในสังคม ถ้าพ่อปล่อยไปแล้ว ผู้ชายเขาไม่รับผิดชอบ เกิดหนูท้องขึ้นมาจะให้พ่อต้องเดินเอาบับคลุมหัวจันรี ไป พาพี่เขาไปพักที่เรือนเราได้แล้ว”

สุทริรักษ์หน้าคร่ำ กัดริมฝีปากแน่นด้วยความน้อยใจ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยโดนดุรุนแรงขนาดนี้ ทำให้เธอถึงกับน้ำตาจันรีปริ่มขอบตาอย่างห้ามไม่อยู่

“ทำไมคุณพ่อไม่ฟังเหตุผลของรักษ์เลย พี่รักษ์บ้างสิคะ ฮือๆๆ”

เธอเอ่ยเสียงสะท้อนยกหลังมือปาดน้ำตา ศรัณพัฒน์เห็นดังนั้นจึงเดินเข้าไป
ประคองไหล่เธอไว้

“อย่าคิดมากนะครีบริรักษ์ ให้คุณพ่อคุณแม่คุยกันก่อนนะ นะครี”
เขาเอ่ยเสียงอ่อน ในใจสงสารเธอนัก

แต่ทุกคนในที่นี้ก็รู้ว่าอิทธิฤทธิ์ของสุทธิรักษ์นั้นขนาดไหน ถ้าไม่
ทำอย่างนี้ คุณเจริญเองก็มั่นใจว่าลูกสาวจะหายเข้ากลีบเมฆไปในทันที

สุทธิรักษ์มองหน้าชายหนุ่มด้วยสีหน้าแค้นเคือง สะบัดไหล่เบาๆ
แต่ก็ไม่กล้าออกฤทธิ์ เมื่อเห็นสายตาเข้มดุของบิดาที่มองเธอนิ่งๆ และไม่
เคยเลยสักครั้งที่ท่านจะบึ้งบึ้งใส่ขนาดนี้ ซึ่งในที่สุดเธอก็ต้องจำยอม ลุก
ขึ้นเดินออกไปจากห้องนั้นทั้งที่ยังร้องไห้ฮือๆ ปาดน้ำตาบนแก้มไปด้วย
เหมือนเด็กๆ โดนขัดใจ ชายหนุ่มรีบเดินตามร่างที่กำลังออกอาการทั้งโกรธ
ทั้งน้อยใจไปติดๆ

ศรัณพัฒน์เดินตามเธอออกจากคฤหาสน์หลังใหญ่ ไปตามทางเดิน
ที่เชื่อมถึงเรือนหลังสวยซึ่งปลูกอยู่ในบริเวณเดียวกับตึกใหญ่ ทันทีที่เปิด
ประตูบ้านก้าวเข้าไป สุทธิรักษ์ก็หันหลังมาจ้องเขาด้วยสีหน้าบึ้งตึง เปิด
ฉากต่อว่าทันที

“เป็นแผนของนายไช้มัย” เธอกระซอกเสียงถาม

“เป็นแผนของกามเทพมากกว่ามั้ง ฉันจะไปวางแผนอะไรได้ละ นี่
มันเรื่องของผู้ใหญ่แล้วนะ” เขาเอ่ยสีหน้าขมขื่น

“นายมันจอมวางแผน และวางแผนให้มันเป็นอย่างนี้ไงละ” เธอ
ยื่นหน้ามาคาดโทษ เขาจึงจับปลายคางเธอเขย่าเล็กน้อยก่อนจะเอ่ย

“น่า...เราสมกันคืออกนะที่รัก รับรองถ้าเรามีลูก ต้องถอดแบบชนิด
ถ่ายทอดพันธุกรรมของพ่อกับแม่ออกมาเป๊ะๆ เลยละ แม่ก็ยั่วสวาท พ่อ
ก็หื่นกาม สมกันอย่างกับกิ่งทองใบคำแย หึๆ” เขาเอ่ยยั่วพลางหัวเราะ

“นายมันห่วยแตก พุดอะไรากๆ นี่แน่ะ” สุทธิรักษ์แค้นเคืองนัก
จึงยกขาเตะป้าบเข้าที่สีข้างเขาจังกๆ

“โอ๊ย...พอถึงบ้านแล้ว ก็เก่งกล้าเป็นเท่าตัวเลยนะ” ชายหนุ่มยกมือกุมศีรษะตัวเอง และร้องออกมาอย่างรู้สึกเจ็บจริง ๆ

“แค่นี้อย่าทำเป็นเจ็บเลยนะ นายรู้ฤทธิ์ฉันน้อยไป ถ้านายอยู่กับฉัน จำไว้ว่านายอ่วม!” เธอเอ่ยอาฆาตพร้อมทั้งยกนิ้วให้ด้วยท่าทางกวน ๆ

“น่า จีบจ้อยแค่นี้ฉันทนได้ แต่ถึงที่ฉันบ้างก็อย่าร้องละกัน” เขาได้กลับด้วยสีหน้าเย้ย ๆ

ชายหนุ่มไม่ได้สนใจคำถามที่ตามมาอีกเป็นชุด เขาเริ่มครุ่นคิดถึงวิธีปราบพยศ ก่อนจะกวาดตามองสำรวจไปรอบ ๆ ชั้นล่างของเรือน ที่ดูกว้างขวาง จัดแต่งอย่างเป็นระเบียบ ห้องรับแขกจัดหมู่โซฟาไว้ชิดผนัง กระจกบานสูงที่มีม่านบางแขวนพลิว อากาศเย็นฉ่ำจากเครื่องปรับอากาศที่เปิดทิ้งไว้ ช่าง ๆ เป็นห้องเล็กๆ ที่ภายในมีโต๊ะวางคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ เขาเดาว่านั่นคงเป็นห้องทำงานของเธอ ส่วนห้องข้างบันไดเป็นห้องครัว ทันสมัยสวยหรู แลดูสะอาดสะอ้าน

หญิงสาวแน่นอกด้วยความขจัดใจ หันรีหันขวางไปหยิบตุ๊กตาบนชั้นมาถือไว้และยกขึ้น แต่ชายหนุ่มเห็นเงา จึงก้มลงหลบและเข้ากอดเธอไว้ ตุ๊กตาเรซินตัวนั้นจึงตกลงบนพื้นพรมเสียงดังตึก! โชคดีที่มันไม่ได้กระเด็นลงบนศีรษะเขา ไม่งั้นก็ต้องโนหรือแตกแน่

“คิดจะทำร้ายผมให้เจ็บตั้งแต่วันแรกเลยใช่ไหม?”

เขาเอ่ยเสียงลอดไร้พิน ภายบางที่หันหลังหนีอย่างว่องไวจึงโดนโอบรัดไว้ พาเดินไปที่โซฟา เธอออกแรงดิ้นรนร้องขู่เสียงดัง

“ปล่อยฉันนะ ไม่งั้นฉันจะร้องให้คนช่วย”

“ร้องสิ ร้องดังๆ ด้วย คนใช้บ้านนี้จะได้รู้ว่าเราเมกเลิฟกันตั้งแต่เข้าประตูมาเลย เรียกว่าความต้องการมันเรียกหาจนรอไม่ได้แล้วไงล่ะ” เขาเอ่ยทำทนายัยเธอ

หญิงสาวรัวกำปั้นทุบเขา ปากก็ยกถนัด

“ไ้บ้! ปล่อยๆ”

“ฉันบอกเธอแล้วนะว่าถ้าเธอทำร้ายฉัน ฉันก็จะทำโทษเธอ”

ชายหนุ่มเอ่ยจบก็จู่โจมเข้ากักกอดและทำโทษด้วยจูบอันดีมด้าหนึ่งนาน เมื่อเธอตื่น มีอหนาก็กอบก่าบนความชู้ช้น เมื่อท่อนล่างขยับ ภายหนาก็กดสะโพกลงบดทาบไว้จนเธอรู้สึกได้ว่าความเป็นชายของเขาตื่นอยู่บนกายเธอ ซึ่งทำให้หญิงสาวกายร้อนวาบ ใจสั่นระริก มือบางดันร่างหนาหนักไว้ พยายามดิ้นรนแต่ไม่เป็นผล

ชายหนุ่มผู้ซ่าของดิงสเวตเตอร์ของหญิงสาวออกอย่างรวดเร็ว สุทธิรักซ์ตกใจแทบสิ้นสติ เมื่อบัดนี้อกอิมของเธอดูถูกเขาฝังปลายจุมูกลงระหว่างบัวคูงาม มือเขาสอดเข้าแผ่นหลังเธอ ปลดตะขอชั้นในออกเผยให้เห็นหน้าอกอวบอิมที่ขณะนี้ถูกอ้อมมือหนากอบก่า ปลายจุมูกชุกใช้ดอมดมริมฝีปากจุมพิตดีมด้าลงเมดทับทิมแดงระเรื่อที่ไม่เคยต้องมือชายมาก่อน ชายหนุ่มรู้สึกใจเต้นระทิกกับความสวยสดงดงามของหญิงสาว เธอช่างเย้ายวนมีเสน่ห์ จุดไฟปรารถนาในกายเขาให้ลุกโชน เสี่ยงเธออดอดร้องในลำคอและกายที่ดิ้นรนหนียิ่งทำให้เขาหมดความอดกลั้นเจียนจะทะลักทลาย

5

ชายหรือหญิงใครแซบกว่า

เสียงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงของชายหนุ่มดังรัวไม่หยุด ทำเอาเขาหมดอารมณ์สุนทรีที่ต้องขยับกายลุกขึ้นรับสาย ทันใดนั้นร่างบางที่เขานอนทับอยู่ก็ลุกพรวดพราด ยกมือขึ้นกอดอก วิ่งหนีขึ้นข้างบนไปอย่างรวดเร็วว่องไว

“มีเรื่องอะไรล่ะจอย กระจกหน้าโทร. ถีบ เป็นบ้าหรือ” ศรัณพัฒน์เอ่ยอย่างหัวเสีย พลงนึ่งฟุ้งปลายสายครู่หนึ่งแล้วตวาดตอบอย่างไม่ยั้ง

“ผมไม่ว่างหรอกนะ แล้วไอ้งานแพชั่นโชว์อะไรนั่นผมก็ไม่ชอบ ไปดูแล้วได้อะไร ซื้อมาใส่ก็ไม่ได้ ก็แค่ไปนั่งอวดความเป็นคนมีคลาสกันเท่านั้น ไร้สาระ แค่นี้ล่ะ!”

‘เฮอะ แม่จอยเซเลบแถวหน้าที่นายควรร้อนไปร่อนมานะหรือ’ ใช้น้ำปลาล้างหน้า นายอย่าคิดมาเคลมฉันก่อนแต่งเลยนะ ตอนนี้อาจจะเป็นรองนาย แต่ถ้าแต่งกันแล้วฉันมีสิทธิ์เต็มที นายก็จะรู้ฤทธิ์ฉัน’ หญิงสาวก่นด่าในใจขณะแอบยื่นฟังเขาคุยโทรศัพท์อยู่ข้างบนเงียบๆ

เสียงโทรศัพท์เขาดังขึ้นอีกครั้ง เสียงศรัณพัฒน์ตวาดกลับ จนเธอที่แอบฟังอยู่ถึงกับสะดุ้งตกใจ

“จอย ผมบอกว่าไม่ไปไงล่ะ พุดไม่รู้เรื่องรีง!” ตวาดจบแล้วก็ต้องร้องอุทานออกมาอย่างตกใจเมื่อได้ยินเสียงปลายสาย

“ไอ้ะ ขอโทษครับคุณแม่ จอยเขาเพิ่งวางสายไปนะครับ”

เสียงชายหนุ่มเงียบไปครู่ใหญ่ ‘ฮี้ คงโดนเทศนายาวละสิ’ หญิงสาวคิดอย่างหมั่นไส้แถมสมน้ำหน้า

“ครับคุณแม่ ผมทราบครับว่าผมมีเมียแล้ว รับรองครับว่าผมจะเล็กยุ่งเล็กเกี่ยวกับผู้หญิงคนอื่น และจะมีแม่เสื้อสุดที่รักคนเดียวครับ อ้อคุณแม่อย่าลืมให้นายสอนเอาเสื้อผ้ามาให้ผมด้วยนะครับ ผมคงต้องนั่งเฝ้านอนเฝ้าลูกสะใภ้คุณแม่ชนิดแทบจะกะพริบตาไม่ได้เลยมั้งครับเนี่ยแฮ้อ...กรรม”

หญิงสาวฟังเสียงโอดครวญนั้นแล้วก็รีบเดินเข้าห้องนอน ล็อกประตูอย่างแน่นหนา หยิบผ้าขนหนูมาพันกระโจมอกไว้แล้วยกมือคลำสำรวจเนินอกอวบอ้อม รู้สึกเจ็บเล็กน้อย เธอจึงปลดผ้าขนหนูก้มลงสำรวจร่างกายตนเอง เม็ดทับทิมเล็กๆ น่ารักแดงก่ำ คงเพราะริมฝีปากริ้วจวนของชายหนุ่ม นึกถึงตรงนั้นแก้มก็ร้อนผ่าว เธอสะบัดศีรษะแล้วรีบก้าวเข้าห้องน้ำอาบน้ำชำระร่องรอยทันที

นี่แค่บทแรกสินะ แล้วหลังแต่งล่ะจะต้องเจอบทโหดแน่ วันนี้นึกเกือบไปแล้ว แฮ้อ...ผู้ชายนี้ทำไม่มันถึงได้นำขยะแขยงแบบนี้ล่ะ ไอ้หน้าปลาจวด นายบังอาจขบเม้มเนินอกฉัน นายทำให้ฉันใจสั้นจนเกือบจะเป็นลม แต่...ทำไมฉันถึงรู้สึกวาบหวิวมือไม้อ่อน จนลืมนิ่งกับตนเองเสียสนิทปล่อยให้เขาทั้งกอดทั้งหอมทั้งจูบ แล้วก็ยัง...อ๊อ...ชนลูก’

หญิงสาวผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลาลอง คิดถึง ‘มุก’ เพื่อนสาวขึ้นมาตจิดๆ ‘เอ เราจะโทร. หายายมุกได้ยังไงนะ ป่านนี้ยายมุกคงร้องให้ขี้มูกโป่งที่เราผิดนัด โทรศัพท์ก็ดันอยู่ในรถ แต่ถ้าเราลงไปข้างล่างตอนนี้ก็ต้องเจอไอ้นายหน้าปลาจวดที่เพิ่งเห็นอะไรต่อมิอะไรของเรา เราจะทำใจลงไปเผชิญหน้าเขาได้งั้นหรือ แย่ชะมัดเลยแฮะ’

เธอยกมือลูบไล้เนินอกตนเองอีกครั้ง ‘นี่หรือรสสัมผัสจากผู้ชายมันน่าตื่นเต้นเสียเหลือเกิน มันช่างรุนแรงเร้าร้อนวาบหวาม เราชอบผู้ชาย

จั้นหรือ ที่จริงเราก็ไม่ได้พิศวาสผู้หญิงสักหน่อย เอ้อ...เพราะไอนายหน้า
ปลาจวดคนเดียวมาทำให้เราสับสนอย่างนี้' เธอคิดพลางหยิบหมอนอิง
ขว้างลงพื้น พนมมหายใจฮึดฮัดกระพืดกระพืด รู้สึกสับสนวุ่นวายจน
ต้องลุกเดินวนไปวนมา หยิบโนนขว้างนั้นไปทั่วห้อง เปิดทีวีก็ดูไม่รู้เรื่อง
ในที่สุดก็เดินไปเปิดเครื่องเสียง แล้วทอดกายลงนอนบนเตียง เมื่อเพลง
“เสียงของหัวใจ” ดังขึ้นเธอก็ฮัมคลอเบาๆ

ไม่ใช่เหงา ไม่ใช่เปลว ที่ฉันนั้นรักเธออย่างง่ายดาย
ไม่ใช่ฉัน แต่อ่อนไหว ไม่ใช่ฟ้ามาดลใจให้รักเธอ
ไม่ใช่เหงา ไม่ใช่ฝัน ที่ฉันนั้นทำไปก็รู้ตัว
แปลกใช้ใหม่ ที่ไม่กลัว ไม่รู้ว่าทำไมเหมือนกัน

แค่เพราะหัวใจมันบอก อาจไม่ค่อยพอ แต่ฉันก็ยังมั่นใจ ว่าต้อง
ใช่เธอ

เสียงหัวใจเรียกร้องแปลกๆ ให้รู้สึกดีที่มีเธอ
ขอเชื่อหัวใจตัวเอง แค่สักครั้งนึง ถึงแม้ว่ามันดูเสี่ยง ที่ตัดสินใจ
ขอเชื่อในความรักสักหน่อย แม้รักนั้นอาจทำให้หัวใจ

อาจจะเร็ว หากใครมอง และคิดไม่เหมือนใครอย่างเขาเป็น
แต่ที่รู้ แต่ที่เห็น ไม่เห็นมีใครดีเหมือนเธอ

หญิงสาวครุ่นคิดตามเนื้อเพลงที่เฝื่อนอ่อยถึงความรักอันก่อเกิด
จากความอ่อนไหว เคลิบเคลิ้มไปกับเสียงหวานใสๆ ของนักร้องสาว แอน-
ธิติมา ปทุมทิพย์ ก่อนจะสะดุดศรัทธาแรงๆ ‘บ๊าย...ฉันไม่มีวันรักผู้ชาย
หรอก’ เธอเฝ้าอยู่กับตนเองแล้วผล็อยหลับไปด้วยความเหนื่อยล้าจากการ
ต่อกรกับชายหนุ่มมาตั้งแต่เย็นวาน

เสียงเพลงหวานแว่วดังออกมาจากห้องนอนหญิงสาว ศรัณพ์พัฒน์
ยิ้มบางๆ นิ่งคิด

‘ชายนี้โง่แมนติกเหมือนกันแฮะ ฟังเพลงรักหวานจ้อยเซียว หรือว่า
เจ้าหล่อนจะหลงรักเราเข้าแล้ว หึๆ เห็นมานักต่อนักแล้ว ทอมๆ อย่างนี้
พอมาเจอชายจริงเข้าเป็นอันเสร็จทุกราย คอยดูเถอะสุดที่รัก ฉันจะทำให้
เธอรักฉัน หลงฉันจนหัวปักหัวปำเลยละ’

คุณหญิงนพวรรณวางสายบุตรชาย แล้วหันมาบอกคุณเจริญ

“คุณคิดว่าเราผิดมั้ยะคะที่ทำแบบนี้ แฮ่อ...ดิฉันเครียดจริงๆ เลยคะ
บางทีก็คิดว่าเรื่องสมบัติน่าจะผลัดกันชม มันจะหมดจะสิ้นก็ช่างมัน อีก
หน่อยเราก็คงไม่ได้มานั่งอยู่ดูอะไรอีกแล้ว”

“โอ้คุณหญิงมาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่ต้องคิดเรื่องนี้แล้วละครับ เรามาคิด
กันว่าจะจัดงานกันยังไงดีกว่า แต่งแบบรวบรัดก็ไม่ได้ ต้องจัดงานใหญ่
ให้รู้กันทั่วประเทศ เพราะลูกชายคุณหญิงก็มีสาวๆ มาเกาะเกาะมากมาย
ถ้าแต่งเจียบๆ ก็ไม่คงไม่ค่อยดีต่อลูกสาวผม จริงมั้ยะครับ” คุณเจริญเอ่ย
อย่างรอบคอบ หลังจากได้ยินคุณหญิงโทรศัพท์เทศนาบุตรชายเรื่องผู้หญิง
อยู่เมื่อครู่

“ก็จริงคะ จันพຽ່ງนี้เราจัดแถลงข่าวงานแต่งงานซะเลยดีมั้ยะ ให้
เขาทั้งคู่ได้พบสื่อมวลชน เป็นการประกาศความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของกัน
และกันซะก่อน เพราะพ่อเกรทก็จัดว่าเป็นคนดังคนหนึ่งของวงการนักแข่ง
รถ ส่วนหนูริชาก็เป็นถึงรองประธานบริษัทใหญ่ซึ่งในแวดวงนักธุรกิจก็
รู้จักดี ถ้าเราจัดแถลงข่าวก็ดูจะเป็นเรื่องปกติ ไม่ได้เว่อร์อะไร จริงมั้ยะคะ”

“ดีครับ ผมเห็นด้วย จันเป็นพຽ່ງนี้บ่อยๆ ที่นี่ก็แล้วกันนะครับ หรือ
ว่าจะไปเปิดห้องที่โรงแรมดีละครับคุณหญิง” คุณเจริญเห็นด้วยทันทีพร้อม
ทั้งขอความเห็น

“ที่นี่ดีแล้วละคะ ขึ้นไปนอกสถานที่เป็นได้วังจับปูใส่กระดิ่งนะสิคะ

ดิฉันละกลัวเจ้าสาวจะแห้วหายจ้อย คราวนี้ละไม่รู้จะหากันยังไงเจอเลย
ละคะ งั้นเดี๋ยวดิฉันจัดการโทร. ตามนักร้อง แล้วตามช่างมาจัดการเรื่อง
เสื้อผ้าของหนูรักรัษเณนะคะ”

“ครับ ทางผมจะจัดเตรียมสถานที่ให้เรียบร้อยครับ”

มื้ออาหารค่ำวันนั้น คุณเจริญส่งสาวใช้ชื่อแจงให้ไปตามสอง
หนุ่มสาวที่เรือนหลังเล็ก แจงเคาะประตูเรียกอยู่ครู่หนึ่ง ชายหนุ่มเป็นฝ่าย
เปิดประตูออกมา

“คุณท่านให้มาเรียนเชิญคุณกับคุณหนูรักรัษเณนไปรับประทานอาหาร
ที่ตึกใหญ่ นะคะ เออ คุณหนูละคะ คุณหนูอยู่ไหนคะ” แจงถามกลางกวาด
สายตามองไปรอบๆ

“อยู่บนห้องนะ เธอไปเรียกทีสิ”

“เออ แล้วทำไมคุณไม่อยู่กับคุณหนูข้างบนละคะ” เด็กสาวเอ่ยถาม
ด้วยความทะเล้น และเมื่อเห็นเขาทำสีหน้าแปลกใจแจงก็ส่งยิ้มทะเล้น ทำ
คอย่นก่อนจะรีบขึ้นไปตามเจ้านายตามคำสั่งทันที

ก๊อๆ... “คุณหนู คุณหนูคะ คุณท่านให้เชิญไปรับประทานอาหาร
ค่ำคะ”

หญิงสาวเปิดประตูออกมาเอ่ยบอก

“โอเค เดี๋ยวฉันตามไปจ้ะ แจงเห็นนาย...เอ๊ย คุณเกรท อยู่ข้างล่าง
รีเปล่า”

“คุณเกรท? อ้อ แฟนคุณหนูนะหรือคะ”

หญิงสาวแก้มร้อนก่อนจะรับคำสั่งๆ “อืม”

“อ้าว ก็ต้องอยู่สิคะคุณหนู แล้วทำไมคุณหนูมัวแต่หมกตัวอยู่ใน
ห้องไม่ลงไปก็กกกับคุณเกรทละคะ คนเอ่อ...รักกันใหม่ๆ เขาก็ต้องดูดี
จู้จี้กันไม่ห่างไม่ใช่หรือคะคุณหนู อีๆ” แจงสาวใช้หน้าทะเล้นกระซิบถาม
เบาๆ พอลงฉีกยิ้มกว้าง ส่งสายตาล้อเลียนนิดๆ

“แจ้! ทะลิ่ง รีบออกไปเลยนะ” สุทธิรักษ์ซึกน้ำเสียงแถมดู แก้มแดงกำขิ้นทันตาเห็น จนแจ้อดไม่ได้ยกนิ้วจิ้มแก้มตนเองแล้วยื่นหน้า ล้อเลียนนายสาว

“อ๊วย แจ้เพ็งเคยเห็นคุณหนูอายุจนแก้มแดงวันนี้อง เอ้อโล่งอกในที่สุดคุณหนูก็ชอบผู้ชาย แจ้บอกแล้วว่า ผู้ชายนะแซบกว่าผู้หญิงอะจริงมียะคะคุณรักษ์ บอแจ้สิคะว่าแซบแคไหน แจ้อยากูู้จริง ๆ บอกลักนินนะ ๆ”

สาวใช้หน้าทะเล้นออกแนวต๊อง ๆ และชอบสอดรู้สอดเห็นเป็นที่หนึ่ง ค่ะยันคะยอมถามนายสาว เพราะที่ผ่านมาแจ้เห็นคุณหนูของเธอพาคุณมานมูกเพื่อนสาวมาค้ำที่บ้านบ่อย ๆ แถมยังคลอเคลียกันราวกับคู่รักหนุ่มสาวไม่มีผิด ซึ่งทำให้ตนเองเกิดความสงสัยในความรู้สึกของเจ้านายสาวอย่างเหลือเกิน

“บ้า! แกพูดอะไรของแกหือ ทะลิ่งนั๊กะ นี ๆ ๆ” หญิงสาวโกรธจนลมออกหู ตรงเข้าทูปสาวใช้ที่ยังว้ยรุ่นและออกจะเป็นคนลั่น ๆ พลางตวาดไล่เสียงดังลั่น “ไป! ไปได้แล้ว”

“โอ๊ยคุณหนู แจ้เจ็บ แจ้กลัวแล้วค่า โอ๊ย” แจ้ส่งเสียงกรี๊ดร้องวิ้งหนีลงบันไดเสียงดังตึงตึง แต่ไม่วายนายสาวยังคงวิ้งไล่ตามมาทูปตีด้วยความโกรธจัด

ชายหนุ่มตกใจไม่น้อยเมื่อได้ยินเสียงแจ้กรี๊ดร้องและเสียงก่นด่ากริ้วกราดของสุทธิรักษ์ เขารีบเดินมาหยุดตรงตีนบันไดซึ่งแจ้วิ่งลงบันไดผ่านหน้าเขาไปหยุดอยู่ที่หน้าประตูทำหน้าเหเย ๆ ส่วนสุทธิรักษ์วิ่งตามลงมาชี้หน้าแจ้

“เด็กบ้า ปากดีนั๊กะ” เธอยังก่นด่าและทำท่าจะวิ่งเข้ามาจัดการกับแจ้

ชายหนุ่มรวบเอวบาง คว่าตัวเธอไว้จากด้านหลังพลางร้องถาม

“ที่รัก อาละวาดอะไรเด็กจ๊ะ”

“บ้า ปล่อยฉันนะ” เธอหันมาอี๊ดอัดตวาดใส่

“มันเรื่องอะไรละ ถึงได้โกรธอย่างนี้ละ ไหนเธอบอกฉันสิ ว่าไปทำอะไรให้คุณหนูของเธอโกรธขนาดนี้” ประโยคหลังเขาหันไปเอ่ยถามแจจ

“เออ แจจถามคุณหนูว่า ผู้ชายนะแซบกว่าผู้หญิงจริงมั๊ย แค่นี้คุณหนูก็โกรธแจจ ทั้งทุบทั้งตีแจจเลยละ” เด็กสาวเล่าตามประสาซื่อ

“แจจ แจจ นังเด็กบ้า! แกรีบไปเลยนะ ไปให้พ้นหน้าฉัน ไม่งั้นฉันจะขว้างแกให้หัวแตกเลย ไปสิ”

หญิงสาวตะโกนใส่สาวใช้ตัวดีเสียงลั่น ด้วยทั้งโกรธทั้งอาย พยายามดิ้นรนออกจากอ้อมแขนที่รัดแน่น ขณะที่แจจตาลี้ตาเหลือกแผ่นแนบออกไปทันที

“ปล่อยฉัน!” สุทธิรักษ์ร้องตวาดและพยายามสะบัดกาย

“เออ แล้วผู้ชายแซบกว่าผู้หญิง จริงรีเปล่าละที่รัก ไหนบอกหน่อยสิ” เขากะชิบถามข้างแก้มเธอพร้อมกระหน่ำหอมแก้มที่แดงก่ำหลายพอด

สุทธิรักษ์ได้โอกาสกระหึ่มศอกเข้าที่หน้าท้องเขาอย่างแรงพลางเบี่ยงกายหนี ชายหนุ่มจุกจนจำต้องปล่อยเธอ ทันใดนั้นหญิงสาวที่ตอन्नืออยู่ในชุดกางเกงขาสั้นมีระบายรอบขอบปลายดูหวานๆ นำรักเข้าชุกกันกับเสื้อก๊วยบิงพวดพราดออกจากบ้านไป

เขาเดินตามร่างบางที่เดินลึ่วๆ นำหน้า ผมหางม้าของเธอกวัดไกว นำรักแถมเธอยังหันมาปรายตามองเขาเย้ยหยันอีก ‘ยายวิรัชฯ ทำไมเธอนำรักขนาดนี้ละ ฉันคงเก็บเธอขึ้นหิ้งบูชาไม่ได้นานนักหรอก และฉันก็เริ่มจะอยากรู้แล้วละ ว่าระหว่างผู้หญิงด้วยกันกับฉันซึ่งเป็นผู้ชาย เธอคิดว่ารสสัมผัสไหนเข้าใจกว่า แล้วคืนนี้เราจะได้อู้อัน’ ชายหนุ่มคิดแล้วยิ้มก้มออยู่คนเดียว

คุณเจริญมของลูกสาวที่เดินเข้ามานั่งลงฝั่งตรงข้ามและเอาแต่ก้มมองจานอาหารบนโต๊ะ ไม่ยอมสบตากับท่านแต่กลับเบยหน้า บอก

สายใจคนรับใช้วัยกลางคนที่กำลังตักข้าวในถัโใส่จานเสิร์ฟให้

“นี่แม่สายสะอื่นจำ ช่วยรักษั้จัดการยายแจงตัวแสบให้ด้วยนะ ก่อนที่ฉันจะทนไม่ได้ และจับมันคอหักเสียก่อน”

“อิรั๊กษ์ แล้วพ่อเกรทล่ะ” คุณเจริญเอ่ยถามขึ้น

“ไม่ทราบค่ะ” เธอตอบบิดาเสียงเย็นด้วยยังโกรธจนท่านอยู่
มากมายนัก

“เอ๊ะลูกนี่ ไปตามพี่เขามาสิ” เสียงบิดาเอ่ยดุขึ้นเบาๆ

สิ้นคำท่านร่างสูงสมาร์ตก็ปรากฏตัวขึ้น คุณเจริญรีบเอ่ยเชื้อเชิญ
ว่าที่ลูกเขย

“มาพ่อเกรท มากินข้าว บ้านเราจะกินข้าวกันเวลานี้แหละ อิรั๊กษ์
ไม่ได้บอกหรือ”

“ยังไม่ได้บอกครับคุณพ่อ”

หญิงสาวแก้มร้อนเมื่อได้ยินเขาเรียกคุณพ่อเธออย่างหน้าตาเฉย
พลางค้อนขวับตาขวาง ขณะที่แม่สายใจรีบตักข้าวจากถัโใส่จานให้เจ้านาย
คนใหม่ที่นั่งลงเคียงข้างคุณหนูของเธอ

ศรัณพัฒน์เอาอกเอาใจตักอาหารให้หญิงสาว ซึ่งเธอก็ได้แต่ตัวด
หางตามอง ไม่เอ่ยขอบคุณไม่พูดไม่จา คุณเจริญลอบมองคนทั้งคู่อย่าง
หนักใจ เพราะท่าทางลูกสาวจะไม่ปลื้มชายหนุ่มเอาเสียเลย เวลานั้นไป
ครู่ใหญ่หลังจากทุกคนรวบซั้จนแล้วแจงก็ยกจานผลไม้มาส่งต่อให้สายใจ
หน้าห้องอาหาร พอเงยหน้าสบสายตาคมดุของเจ้านายสาว แจงก็ได้แต่
ยิ้มแหงๆ ไม่กล้าเข้าไป สายใจเห็นผิดสังเกตจึงเอ่ยถามนายสาวอย่าง
กล้าๆ กลัวๆ

“คุณรั๊กษ์บอกให้สายใจจัดการกับแจง เอ้อ มันไปทำรุ่มร่ามอะไร
ที่เรือนเล็กหรือคะ”

“ก็ยายแจงพูดจาทะเล้ง บอกว่าผู้ชายแซบกว่าผู้หญิงนะสิ แล้วฉัน
ก็...” เธอหยุดก็กล้งแค่นั้น แม้ริมฝีปากแน่นนี้ก้นด่าตนเองในใจที่เปลอ

หลุดปากออกไป

“เด็กแจ่มมันพูดอะไรอีกเหวอลูก” คุณเจริญถามต่ออย่างสงสัย

“เปล่าค่ะ ไม่มีอะไร” เธอรีบปฏิเสธ

“พ่อเกรททนหนอยนะ เด็กบ้านนี้มารยาทไม่ค่อยจะดีนัก ไม่เหมือนคนงานที่บ้านพ่อเกรทที่มีคุณหญิงคอยกำกับดูแล แต่ที่บ้านนี้ไม่มีใครอบรม ก็เลยมีแต่คนกระโดดกระเดก พูดจาไม่เข้าหู เป็นเหมือนกันตั้งแต่เจ้านายยันลูกน้องเลยละ” คุณเจริญเอ่ยเหน็บไปถึงลูกสาวตนเอง สายใจเห็นท่าไม่ดีรีบหลบฉากออกไปจากห้อง ทำให้สุทธิรักษ์ชักสีหน้าบึ้งตึงเอ่ยต่อว่า

“คุณพ่อคะ ทำไมต้องเอารักษ์ไปเคี่ยวด้วยล่ะ”

“แล้วจริงมั๊ยล่ะ กินข้าวก็ไม่ยกช้อนพ่อเกรทมาด้วย นึกจะมาก็มาใช้ได้ที่ไหนล่ะ เป็นลูกผู้หญิงก็ตองรู้จักเอาอกเอาใจสามี ดูแลให้เขาอยู่กินสบาย เฮ้อ พ่อละปวดหัวจริงๆ” คุณเจริญบ่นพลาถอนหายใจ

ชายหนุ่มปรายตาชำเลืองมองหญิงสาวซึ่งขณะนี้ใบหน้าแดงก่ำ ‘หึๆ ยายที่รักเขินคำว่าสามีจนแก้มแดง ปากงอนเซ็ดจนเกือบติดปลายจมูก’

“ก็รักษ์ยังไม่เคยมีเอ่อ สามี แต่คุณพ่อียดเยียดอยากให้มีรักษ์มีเองนี่ รักษ์ปรนนิบัติใครไม่เป็นหรอกค่ะ แล้วคุณพ่อจะมาบ่นทำไมล่ะคะ คุณพอก็ไล่เขากลับไปกินสบายอยู่สบายที่บ้านเขาสี” เธอออกย่อนบิดาขอดๆ

“นี่ยายรักษ์ อยู่มาเถียงผู้ใหญ่ขอดๆ อย่างนั้นะ เอาละพ่อจะบอกให้รู้ไว้ ฟรุ้งนี่จะมีการจัดแถลงข่าวงานแต่งงานที่นี้ แกกับพ่อเกรทไปนอนปรึกษากันได้แล้ว ว่าจะตอบนักข่าวว่ายังไงบ้าง”

“แถลงข่าว!” ทั้งคู่อุทานออกมาพร้อมกัน

“ใช่ ก็แถลงข่าวเรื่องแต่งงานไง คนดั่งๆ ก็ทำอย่างนี้กันทั้งนั้น คุณหญิงท่านจัดการทุกอย่างไว้แล้ว ท่านโทร. มาบอกพ่อเมื่อกี้นี้ว่า คนขับรถกำลังจะเอาสูทกับเสื้อผ้าของพ่อเกรทมาให้ ส่วนชุดของรักษ์ท่านโทร. ไป

สั่งให้ห้องเสื้อเลือกไว้แล้วหลายชุด ทั้งชุดเจ้าสาวด้วย พFRINGี่ช่างแต่งหน้า จะเข้ามาแต่เช้า เมื่อกี้พ่อเพิ่งโทร. สั่งเลขขาฯ ให้จัดแจงสั่งดอกไม้มาประดับ ห้องรับแขก เพราะคงมีแขกข่าวมากันหลายสี่หลายสำนัก เวลาถ่ายรูปออกมาจะได้ดูสวยงามสดชื่น และพ่อจะให้ช่างช่วยดูเรื่องจัดดอกไม้ประดับในวันแต่งงานเสียทีเดียวเลย จะได้ไม่ฉุกเฉินกะทันหันไป” คุณเจริญ อย่ยเรื่อย ๆ เรียบ ๆ ตามสไตล์ ไม่ทันสังเกตว่าหนุ่มสาวทั้งคู่ต่างอ้าปากค้าง ถือช้อนค้างไว้ในมือ หันมองหน้ากันแล้วหันกลับมามองท่านพร้อมกัน อีกครั้ง

“คุณพ่อคะ! ทำไมต้องทำให้เรื่องมันใหญ่โตเอิกเกริกด้วยล่ะคะ รักกับนายนี่ไม่เคยมีข่าวว่ารักกันหรือไปไหนด้วยกันเลยสักครั้ง ชื่น แถลงข่าวออกไป คนจะคิดว่ารักย์ เอ่อ คุณนายนี่ข่มขืนจนต้องรีบแต่ง นะสิคะ” สุทธิรักษ์โพล่งออกไปตามนิสัย

“อ้าว แล้วที่แหกหน้าไปกับพ่อเกรทเป็นวันเป็นคืนล่ะ ไม่อื้อฉาว จันเหรอ คนในบ้านนี่ก็รู้กันทั้งนั้น ผู้ชายเขาก็ไม่ได้ปฏิเสธอะไร แถมยัง ยอมรับ แต่ตัวเองเป็นผู้หญิงกลับไม่ยอมให้เขารับผิดชอบ จันละเบื่อ ความดีอันของแกเสียจริง หยุตพุดให้ตัวเองดูไร้ค่าเสียที” คุณเจริญดู บุตรสาวเสียงแข็งกร้าว

“ก็ได้คะ ใครอยากทำอะไรกับรักย์ ก็ทำตามใจชอบเลย รักย์ยอม แพ้แล้ว” เธอเอ่ยประศดประชัน พร้อมทั้งสะบัดหน้าออกอาการอีดีฮัดจิตใจ

“เออ พ่อเกรทอย่าลืมหอบอกนักข่าวด้วยนะ ว่าพิธีแต่งงานจะมีขึ้นในวันศุกร์ที่จะถึงนี้ หมั้นเข้าแล้วรดน้ำสังข์ ตอนเย็นมีงานเลี้ยงบนเรือสำราญ ล่องแม่น้ำเจ้าพระยา พ่อมีเรื่องจะบอกแค่นี้แหละ กลับไปปรึกษาหาหรือ กันได้แล้ว” คุณเจริญเอ่ยรวบรัดตัดความก่อนจะหันไปเห็นสายใจเดินมา จด ๆ จ้อง ๆ อยู่หน้าประตูห้องจึงเอ่ยถาม

“มีอะไรสายใจ”

“เอ่อ นายอ้นขับรถคุณหนูไปไว้ในโรงรถ และบอกว่าคุณหนูลืมห

กระเป๋าวัวในรถ สายใจก็เลยไปเอามาให้คุณหนูนะคะ”

สายใจเดินมาส่งกระเป๋าก็ให้สุทธิรักษ์ ซึ่งที่จริงเธอตั้งใจทิ้งไว้ในรถ เพราะกะว่าตอนหนึ่งจะได้ไม่เป็นที่ผิดสังเกต ทำให้หญิงสาวพ่นลมหายใจเบาๆ อย่างนี้ก็ขัดใจที่ทุกอย่างผิดแผนไปเสียหมด

หนุ่มสาวเดินกลับมาที่เรือนหลังเล็กด้วยกัน ต่างคนต่างคิดหนักในใจเงียบๆ

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่นครุ่นคิด ‘ได้เรื่องละทีนี้ กะว่าแต่งงานแบบสายฟ้าแลบ ไม่ให้มีใครทันรู้ เหตุการณ์ก็จะผ่านไปด้วยดี แต่เล่นแกล้งชาวแบบนี้ จอยและบรรดาสาวๆ ที่เราจีบอยู่จะมาเล่นงานเรามั้ยเนี่ย นี่มันความคิดใครกันนะ สงสัยทั้งคู่คนแม่และว่าที่พ่อตาต้องช่วยกันคิดล้อมกรอบแน่ๆ’

ส่วนหญิงสาวพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด ‘ช่วยแล้วมัยละ ถ้ายายมุกรู้ว่าเราจะแต่งงาน ต้องบุกมาโอดครวญแน่ ยิ่งซี้้อนนอดไม่ฟังอะไรอยู่ด้วย เฮ้อ...เราก็ก่อนไม่เคยบอกรักสักหน่อย ยายมุกก็ชอบดีขลุ่ยว่าเรารักกัน ทั้งที่เรารักมันแบบเพื่อน และไม่คิดว่าเพื่อนจะเบี่ยงเบนทางเพศ เพราะเราก็ก็นึกว่าเราไม่ได้ชอบเพศเดียวกัน เพียงแต่ก็ไม่ได้พิศมัยเพศตรงข้าม เพราะยังไม่เจอคนตรงสเปก ก็เท่านั้น เฮ้อ...กลุ้มชะมัดเลยแฮะ ทำไมผู้ใหญ่ถึงต้องทำอะไรให้มันวุ่นวายใหญ่โตด้วยนะ กลัวว่าเราจะเบี่ยงลະสิ’

สุทธิรักษ์ทิ้งตัวลงบนโซฟา ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วเอ่ยอย่างเคร่งเครียดกับชายหนุ่ม

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นนะ ทำไม่ต้องทำอย่างกับปิดประตู ดีแมวกันอย่างนี้ด้วยละ เพราะนายคนเดียว แ่ชะมัดเลย แล้วพุงนี้จะทำหน้ายังงัเวลาให้สัมผัสภษณนักร่าวละ ไม่มีใครรู้ว่าเราเคยคบกัน รู้จักกันด้วยซ้ำ แล้วใครเขาจะเชื่อละว่าเรารักกันจนถึงกับจะแต่งงาน มันจะกลายเป็นข่าวเมาท์มอยให้คนหัวเราะเยาะเสียมากกว่า”

“หัวเราะเยาะเรื่องอะไร” เขาเอ่ยถามงงๆ

“อ้าว คนก็คงเดากันไปสารพัด นายไม่เคยได้ยินคนเมาที่ลับหลัง
เหวอโง่งละ รีบแต่งสายฟ้าแลบต้องเบนโล่ชั่วคราว หรือก็ไม่ก็ฝ่ายหญิงถูก
ลองของเข้าให้ ฉันว่ากรณีคู่นี้เราต้องถูกเมาที่ไม่เลิกแน่”

“ลองของอะไรไม่เข้าใจ” เขาย่นหัวคิ้วถาม

“เออ ช่างมันเหอะ” เธอนึกดำตนเองที่เกือบจะพลั้งปากว่าใครๆ
ก็นึกว่าเธอชอบผู้หญิง

“อิริภักษ์ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว อีกไม่กี่วันมันก็ถึงตัวแล้วละ ทนเอา
หน่อยนะ ใครจะคิดยังไงก็ไปห้ามไม่ได้หรอก เรามาคิดกันดีกว่า ว่าพुरु้งนี้
เราจะให้สัมภาษณ์ยังไง ถ้าเรายังทำอ้อๆ อึ้งๆ พิถีพิถันมันก็จะยิ่งกลับมา
แรงนะจริงมั๊ย”

“นั่นสิ แล้วจะให้ทำยังไงละ ทำแบบไหน ฉันไม่ชอบแบบนี้เลยนะ
ฉันอึดอัดนะ บอกตรงๆ ถ้าเพื่อนๆ ฉันเห็นขำนี่คงหัวเราะกันตลกเก้าอี้เลย
ละ” เธอเอ่ยด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“ก็แค่ทำเหมือนคนรักกัน หวานใส่งันก็แค่นั้นเอง กลัวอะไรไม่เข้าใจ
เรื่อง”

“หวานแบบไหนละ ฉันทำไม่เป็น แล้วก็ไม่เคยทำด้วย” เธอตัวต
เสียงถาม สีหน้าบึ้งตึง แกรมค้อนขวบอย่างน่าเอ็นดูในสายตาชายหนุ่ม เขา
รีบนั่งลงข้างๆ โอบกอดเธออย่างอดใจในความน่ารักของเธอไม่ได้

“เริ่มที่นี้อีกแล้วนะ ตกกลางนายจะให้ฉันโมโห ไม่ต้องคุยกันดีๆ แล้ว
ใช้มั๊ย” สุทธิภักษ์ตวาดพลางดันอกเขาออกห่าง

“นี่นายที่รัก ฉันก็เพิ่งแต่ซ้อมบทเท่านั้น เราต้องทำเป็นสบตากัน
บ่อยๆ ฉันจะเป็นคนให้สัมภาษณ์เอง เธอเป็นผู้หญิงไม่ต้องพูดอะไรหรอก
แค่ทำเป็นเหนียมอายนิดหน่อยก็แล้วกัน เข้าใจมั๊ย”

“อ้าว แล้วถ้าเกิดนายพูดอะไรเหยๆ จะให้ฉันนั่งฟังเฉยๆ งั้นหรือ”

“ฟังฉันนะที่รัก นักข่าวก็จะสัมภาษณ์ประมาณว่า คุณเกรทอะ

ข่าวนี้ช็อกวงการเซเลบมากเลยนะคะ ในการที่คุณแถลงข่าวการแต่งงานแบบสายฟ้าแลบวันนี้ ไม่ทราบว่าคุณและคุณน้องพบรักกันตั้งแต่เมื่อไหร่ บอกได้มั๊ยคะ” เขาทำเสียงอ่อนเสียงหวานล้อเลียน แกรมแสดงท่าทางดัดจริตดีดดีนทำเอาเธอต้องกลืนหัวเราะจนหน้าแดง

“อืม แล้วนายจะตอบว่ายังไง” เธอเอ่ยถาม มือยังคงดันหน้าอก เขาออกห่าง

“ไม่รู้สิ ไม่มีอารมณ์แล้ว พรุ่งนี้ค่อยคิดดีกว่า” เขาเอ่ยพลางยกไหล่เล็กน้อย

“เฮ้ยพูดจังได้ไง นายรู้มั๊ยว่าพรุ่งนี้ พอนายเจอกองทัพนักข่าว นายก็จะมึน เพราะแต่ละคนพยายามจะล้วงลึกซักไข่ บางคนซัดอย่างกับทนาย ตอนขึ้นศาล รวากับว่าเราทำอะไรผิด และเขาจะทำการเป็นคดีคำสัมภาษณ์ วลีเด็ดๆ แปะตามหน้าข่าวในเน็ต คนจะยิ่งจับผิดเราได้ชัดๆ เลยละ”

ระหว่างเธอเจ๊ยแจ้ว ชายหนุ่มก็ฉวยรวบร่างเธอมาโอบกอดไว้แน่น

“งั้นเราก็จะมาลองรักกันจริงๆ ینگละ ลองรักกันดูมั๊ย ความรักนั้นมันจะออกมาทางสายตนะที่รัก เราหลอกใครไม่ได้ ถ้าเราไม่รักกันนะ มาลองรักกันเถอะนะ ฉันก็ยังไม่เคยรักใครจริงจังสักคน ถ้าเราจะมาลองรักกันสักนิด ก็ไม่เป็นไรนี่ นะที่รักนะ” เขากระซิบข้างหูเธอพลางขบเม้มใบหูเธอเบาๆ โนมใบหน้าซุกใช้ชอกคอโดยที่หญิงสาวไม่ทันตั้งตัว มือหนาประคองแก้มเธอแล้วจตรึมฝีปากแนบลิบปากสวย บดเปียดเบาๆ ก่อนจะล้วงล้าตัวดิ้นรัศพลายลิ้นเธอ ชายหนุ่มเฝ้าบอกตัวเองในใจ

‘สุทธิรักษ์ เธอเปรียบดังดอกไม้ป่า สวยบริสุทธิ์ชนิดที่ไม่เคยมีแมลงมาเซยชมได้ต่อม เธอตื่นตระหนกจนกายสะท้าน ร่างบางอ่อนระทวยอยู่ในอ้อมแขน และยงยนิยอมรับจูบฉันแต่โดยดี ฉันกำลังจะทนไม่ได้แล้วนะที่รัก เราควรจะมีอะไรกันเสียก่อน พรุ่งนี้สายตาเราก็จะสื่อบอกกัน ให้คนทั้งโลกรู้ได้ไม่ยากงิงละ เป็นของฉันเถอะนะ แล้วเธอจะได้รู้รสสัมผัสของผู้ชาย ว่ามันดีกว่าผู้หญิงด้วยกันมากแค่ไหน’